

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Maj, 1931.

Z Bogom in Marijo za narod!

23. letnik.

Kraljica majnikova.

P. Odilo, O.F.M.

SOCIJALIZEM je na delu, da bi zravnal vse gore in napolnil vse doline. Vse naj bo ravna pot. Vse enako kakor v puščavi, kjer leži pesek pri pesku na milje in milje. Katolicizem je ravno nasprotno od socializma. Katolicizem je nasproti socialistični puščavi do neba se vzpenjajoče svetlišče, katedrala, kjer ima vsaki kamen svojo obliko in svoje mesto — prav gori do križa na vrhu stolpa. Katolicizem je hierarhična starba, urejena od najnižjega in priprostega do najpopolnejšega.

Socialistična fraza "enakost", četudi jo imajo mnogi vedno na jeziku, — tudi nekateri takozvani katoličani jo včasih ponavljajo — je najbolj nespametna in najnesrečnejša izmed vseh fraz. Katoliška beseda: hierarhija, organizem, red — to je pamet, razum, lepota življenja. Ker je vidno in nevidno stvarstvo velikanska umetnina, mora imeti tudi to, kar je najvišje in najpopolnejše. Ker je vse stvarstvo kakor katedrala, mora imeti tudi svoj vrhunec! In to je Marija. Marija Kraljica vesoljstva. Naj veljajo letos vse cvetlice maja, vse pesmice gaja in našega srca, vse luči oltarja in vse molitve naše duše Mariji Kraljici.

Žalibog, da se moramo večkrat boriti proti preveč razširjeni zmoti protestantizma, namreč: da katoličani s češčenjem Marijinim pretiravamo. Zmota je v tem, ker nočemo priznavati mesta, ki ga zavzema Marija v vesoljstvu in pomena, ki ga ima v njem. Marija je mati Boga. Nespametno bi bilo temu dokazu nasprotovati. Vsak otrok ga lahko razume. Ne moremo si predstavljati nobene večje časti za stvar, nobenega lepšega razmerja med Stvarnikom in stvarjo, kakor če lahko rečemo o stvari, da je mati svojega Stvarnika.

Marija, ki nosi ime "Mati božja", je več kot vsi drugi ljudje. Ona nosi krono in žezlo. Sedi na tronu.

Kraljestvo nad vesoljnim človečkim rodом je njen delež. Pretiravanje je tukaj nemogoče. Če bi bil kdo pretiraval, je storil to Bog, ki je določil Mariji tako visoko mesto, da presega vsa druga mesta na nebu in na zemlji. Ker je nemogoče, narediti kaj večjega iz Marije, kakor je naredil Bog, je tudi nemogoče, preveč povedati o Mariji. Marija je Kraljica vesoljnega sveta.

Marija je soodrešiteljica. Dala nam je več, kakor nam je kdaj dal, ali mogel dati kak človek. Jezus je prvi vzrok odrešenja, Marija drugi! Jezus je izvir — Marija je struga. Jezus je pot do nebes, Marija so vrata v nebo. Kar je postalo resnično na prvi Božič, ostane resnično, dokler bo svet stal: Jezus pride k nam po Mariji! Nikogar ni, ki bi bil za nas bolj vreden, bolj potreben. Nikogar ni, ki bi bili od njega bolj odvisni. Sklep je jasen: Marija ni samo po imenu, temveč v resnici Mati in Kraljica vesoljstva.

Marija je po nezmotljivi verski resnici polna milosti. Tega ni pridigal noben misijonar. Tega ni dokazal noben učenjak. Tako je razglasil papež, namestnik Kristusov. Tako je govoril Bog po svojem angelu: Marija, milosti polna! Nobeno razglasenje svetnikom v dveh tisočletjih ne doseže tega, kar se je izvršilo v tihí sobici oznanjenja v Nazaretu. Marija prekaša vse velikane svetovne zgodovine, kakor morje kapljico vode, kakor neizmerno sonce svetlobni žarek. Ponavljamo še enkrat: to ni pretiravanje. To ni drugega kot ponavljanje in opisovanje besede božje: Milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena si med ženami (Lk. 1, 28). To je uradno božje razglasenje kraljestva Marijinega.

Kadar govorimo o Mariji, ne povemo nikdar preveč. Nevarnost, ki obstoja v našem veri nič kaj naklonjenem času, je, da premalo govorimo. Molimo

lavretanske litanije, ki so zbirka dragih kamnov iz zakladnice presvete Device. Vsaki klic je kakor zvezda na nebu. Toda vsi klici, lepi in čudoviti kakor so, nam ne povedo vse resnice o Mariji. Najti moramo še en klic, še eno besedo, ki vsebuje vse in kateri ne moremo ničesar več pridejati namreč: Marija, Kraljica vesoljstva! Kar pripisujemo Jezusu po naravi, to pripisujemo Mariji po milosti. Kraljestvo Marijino se razteza tako daleč, kakor kraljestvo presvete Trojice, pravi sv. Bernardin. Po milosti ima Marija moč Očetovo, modrost Sinovo in ljubezen Sv. Duha. Njena oblast sega tako na široko kot oblast Jezusova. Razteza se na vse čase, na vse kraje. Njen sedež je na stopnjicah trona božjega. Katoliški srednji vek ni imel nobenega strahu, da bi šel v tem oziru predaleč. Marijo imenuje: Gospodarico sveta, kraljico širnega zemeljskega kroga, neprestano vladarico. V njene roke so polagali zemeljsko oblo. To je vera naših očetov: Jezus je kralj po naravi, Marija je kraljica po milosti božji in po volji božji.

Človek je svet v malem. Kar velja o svetu v velikem, velja o svetu v malem. Marija je vladarica v kraljestvu človekovem. Kar dela Bog v tebi, dela po Mariji. Marija je mati Jezusova. Jezus je naša glava. Mi smo v nadnaravnem smislu njegovi udje. Jasno je, da mora mati, ki je rodila glavo, roditi tudi ude. Marija mora biti torej po nekakem naravnem zakonu naša mati. Vsako posvečenje duše se izvrši kot včlovečenje Jezusovo: Spočeti smo od Sv. Duha, rojeni po Mariji Devici. Marija nas duševno hrani, nosi, vzgaja, varuje. Vse milosti prihajajo od Sv. Duha, toda delavnica, kjer smo mi razsvetljeni, pokrepčani, prenovljeni, je Srce Marijino. Torej nismo samo v gotovem oziru njeni duhovni otroci temveč v popolni resnici. Otroci božji so vsi Marijini otroci. Nihče nima Boga za Očeta, ki bi ne imel Marije za mater. Marija sama je to povedala sv. Gertrudi: Ne imenujte Jezusa za mojega edinega sina. On je samo moj prvorojeni. Njega sem najprej spočela. Toda za njim sem spočela vas, njegove brate in sestre! — Marija je Kraljica naših src.

Ksaver Meško:

HREPENENJE V BOGA.

O Bog moj, v te hrepenim!

Ti Luč si, jaz slaboten odsev
iz tebe v te hrepeneč.

Ti Glas si, jaz zamolkel odmev,
samoten v vsemiru drhteč.

Ti Slap si, kapljica jaz samo,
Vsevidno, večno ti si Oko,
brez tebe se — slepec — zgubim.

Na ta način lahko razumemo, zakaj polagamo katoličani toliko važnost na Marijino češčenje. V krvi nam je že to. Nekaka naravna postava nam je. Moramo! Ne moremo drugače. Otroci morajo ljubiti mater. V tem je razloček med češčenjem Marijinim in češčenjem svetnikov. Nobenega predpisa, nobene postave ni, da moramo tega ali onega svetnika posebno častiti. Toda naravno in samo ob sebi umevno je, da častimo Marijo prav posebno, ker je naša mati. Ona ni tujka, ali neznanka, ali odsotna! Ljubezen in češčenje do Marije mora biti torej notranje in navdušeno. Marijo moramo ljubiti, kot nikogar drugega ne.

Otroško jo ljubimo in častimo! Ne povejmo ji samo tega, kar smo se na pamet naučili. Naj ne bo to češčenje samo nekaj zunanjega ali nekaj navadnega. Govorimo z Marijo, kakor otrok govori z materjo — iz srca.

Neprestano moramo častiti Marijo! Otrok, ki samo vsako jutro in vsak večer pove materi par besed, drugače bi bil pa za mater celi dan mutast — tak otrok bi bil nenaraven. Otroci govore z materjo o vsem. Otroci tudi neprestano govore z materjo. Isto moramo storiti mi. O vsem: o verskih in svetnih zadevah, o dušnih in zemeljskih skrbeh, o veselju in žalosti govorimo zaupno z Marijo, proseč jo za svet, pomoč in tolažbo! Kakor ni nobenega dobrega dela brez Jezusa, brez dobrega namena, tako nobenega dela brez posvetovanja z Marijo in brez nadzorstva Marijinega.

Še nekaj! Kratko besedo možem! Češčenje Marijino je priljubljena pobožnost vseh narodov in vseh stanov. Tudi mož, naj bo še tako močan in slaven, je nasproti materi otrok. In iz cerkvene zgodovine lahko razberemo zanimivo resnico, da so bili ravno možje najbolj otroško — priprosti in navdušeni častivci Marijini, pravi otroci Marijini. Možje, letošnji majnik tudi vi k Mariji! Mimo Marije iti, je nesreča. Pot k velikemu oltarju pelje mimo oltarja Marijinega. Verujmo to! Delajmo po tem! Povejte to otrokom! Vsakemu povejte! Majnik naj bo mesec Marijin!

Spet kliče nas venčani maj! —

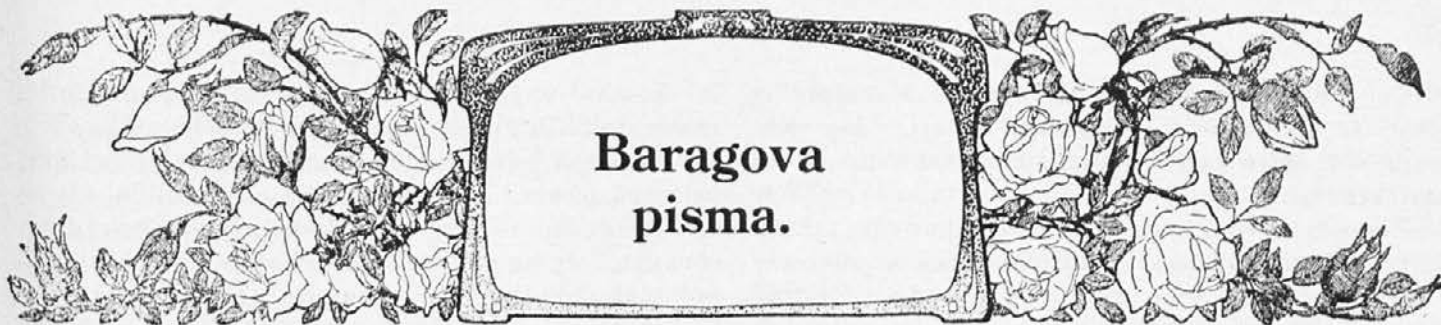
Ti Pot si, romar jaz truden in tuj,
brez tebe kod naj grem?

Ti Oče, otrok jaz — ničesar ne vem,
podpiraj ti me, varuj!

Življenje ti, jaz slaboten dih,
ki v hipu prestane morda.

Mogočen ti, jaz slab ves. . . Iz zlih
izpelji ti stisk me sveta —

Glej, Bog moj, v te hrepenim!

Baragova pisma.

P. Hugo.

NA obletnico svojega prihoda v Ameriko se je Baraga zopet spomnil svoje sestre Amalije in ji drugič pisal iz svojega misijona, dasi dotlej ni dobil še nobenega pisma od nje. Tudi to pismo nam je še ohranjeno. Glasi se.

Preljuba Amalija:

Odkar sem Ti zadnjič pisal (bilo je v avgustu), se je v mojem misijonu zopet veliko razveseljivega dogodilo. Zelo tolažljivo je za me, da sem tu, kjer sem domala vsak dan priča, kako usmiljena milost Dobrega Pastirja, ki je dal življenje za svoje ovce in hoče, da bi bili vsi zveličani, vpliva na srca teh prostih naravnih ljudi. Spreobrnjenja tu bivajočih paganskih divjakov so bila to poletje in jesen zelo pogosta, tako, da jih je v tem kraju že malo, ki bi ne bili krščeni, ali katehumeni, ki se pripravljajo za sv. krst. Zdaj pozimi imam malo krstov. Kajti ravno oni del prebivavcev mojega misijonskega okrožja, ki je še paganski, je pozimi odsoten. Paganski divjaki nimajo stalnih bivališč. Prebivajo v šotorih, ki jih v čolnih vsepovsod s seboj vozijo, ter zdaj tu zdaj tam postavijo. Na zimo se podajo na južno obrežje ogromnega michiganskega jezera in tam prezimijo v lovu in ribarjenju. Na spomlad in skozi poletje upam imeti zopet mnogo spreobrnjenj.

O, kako neizmerno srečen sem! Le to mi je žal, da je ta dežela tako pičlo naseljena. Divjaki mojega sedanjega misijonskega okrožja Arbre Croche bodo, tako upam, kmalu vsi kristjani, razen par hudobnih, ki se vztrajno trdovratno protivijo krščanski veri. Potem se bom pa, z dovoljenjem svojega gosпода škofa, najbrž preselil na neko drugo misijonsko postojanko, kjer je, kar dobro vem, še veliko divjakov, ki koprni po kruhu življenja, a ga ni, ki bi ga jim lomil, ker kot se čuje, še nikdar ni bilo nobenega misijonarja ondi. Je zelo daleč odtod proti severu. Nameravam, tem zgubljenim ovčicam Dobrega Pastirja slediti, če je tako njegova sveta volja.

Ne morem se Bogu zadosti zahvaliti, ker me je poklical v deželo, kjer je še veliko paganov, pa tako malo oznanjavavcev sv. vere. V ljubljanski škofiji, katere razsežnost je v primeri s to, izvečine pagansko deželo, nezatna, je toliko duhovnikov. Tu pa imam le enega soseda, ki je samo 50 ameriških milj od mene oddaljen, vsi drugi misijonarji so 400

— 500 ameriških milj daleč. In čim dalje proti severu, tim redkejši so misijonarji, zato pa tim več paganskih divjakov.

O kako sem vesel in Bogu hvaležen, da sem zapustil deželo, kjer nima nikakega pomanjkanja duhovščine, in prišel semkaj, kjer štejem svoje sosede po stotinah milj oddaljenosti. Ko bi moji mladi, goreči stanovski tovariši vedeli, kako blaženost uživajo misijonarji med divjaki in koliko prilik se jim nudi delati za zveličanje bližnjega, gotovo bi se jih nekaj odločilo, se preko težav in nevarnosti podati v kraj, kjer se paganom oznanja beseda življenja, da se jih z božjo pomočjo v večno življenje vodi.

Veliko težav je sicer združenih z misijoni v tej pusti deželi, toda tolažbe in duhovne radosti, ki jih (misijonar) uživa, jih daleč odvagajo. Zima je tu zelo ostra. Domala neprestan sever, ki tod strašno brije, jo dela še ostrejše. Imam železno pečico v sobi, v kateri dan in noč gori. Vendar moram biti vedno v kožuhi, da me ne zebe. Moji dobri divjaki to zimo zelo skrbje za me. Od časa do časa se zbero iz cele vasi, in gredo v gozd po drva za mojo potrebo. Veliko skladovnico najboljših drv nagromadijo pred mojo hišico.

Prav ko Ti to pismo pišem, preljuba Amalija, me preveva veliko misijonsko veselje. — Ljubke pomladne cvetke sredi zime. — Pet paganov, katere sem skozi poletje in jesen pogosto nagovarjal, naj sledijo zgledu svojih najboljših rojakov in se oklenejo krščanske vere, je došlo iz gozdov, kjer prezimujejo (trije so prišli pred nekaj dnevi, dva pa danes 31. dec. na obletnico mojega prihoda v Ameriko). Srčno hrepenijo po kruhu prerojenja, ker so iz dna duše prepričani, da se brez vere in sv. krsta ne morejo zveličati. Preiskusil sem jih in potrdil. Jutri, na novega leta dan, bodo dosegli veliko milost sv. krsta. Vedno sem upal in se veselil, da jih bom spomladi krstil. Zdaj me čaka veselje, jih že za novo leto krstiti.

Točasno imam v svoji krstni knjigi zabeleženih že 131 krstov, povečini odraslih. Koliko jih je moj prednik krstil, ne morem vedeti, ker ni pisal krstne knjige. Med temi 131 krščenimi je nekaj takih, ki meni in župniji delajo veliko veselje. Prej so bili namreč vedno zakrknjeni pagani in izraziti sovražniki krščanske vere. Zdaj jih je milost usmiljene-

ga Boga prerodila v dobre kristjane. Novosprenjenci so v splošnem zelo goreči v veri. Jaz sem prepričan, da so nasplošno bolj krščanski, kot so bili stari kristjani.

Bogoslužni red, ki smo ga uvedli, kar sem jaz tu, vedno natančno drže. Dvakrat na dan se zberemo v cerkvi, ob solnčnem vzhodu in zahodu. Zjutraj opravimo jutranjo molitev. Po molitvi imam kratek krščanski nauk. Pri tem pouku sem jim med drugim priporočil večkratno sv. spoved. Zdaj imam vsak dan kaj spovedovanja, včasih precej. V osmini pred božičem, do novega leta sem imel 137 sv. obhajil. V naši škofiji so za božično osmino podeljeni odpustki. Priprosto in kolikor moč umljivo sem jih razložil, kaj so odpustki, kako koristni so krščanskemu ljudstvu, če se primerno potrudijo jih dobiti. Zato so prišli vsi obhajanci, ki se tu nahajajo k sv. spovedi, kar me je silno razveselilo in ganilo. Ta sveta osmina je bila za nas nekak mali jubilej.

Pri svojih pridigah in spovedovanju se poslužujem tolmača-domačina, ki izvrstno obvlada francosčino in je obenem dobro poučen, ter zelo zgleden kristijan, kakor sem Ti to v zadnjem pismu avgusta obširneje opisal. Mnogo se trudim z učenjem jezika teh divjakov. Je zelo težak in docela brez pravil. Istotako se v šoli pri razlagi katekizma poslužujem tolmača. Zaenkrat imam v svoji šoli 49 učencev in učenk.

Končno naj pristavim, ljuba Amalija, da doslej nisem dobil še nikakega pisanja od Tebe, odkar sem vas zapustil. Nedvomno si mi že pisala, bržkone celo več pisem. A morda so se ali izgubila, ali pa še niso došla. Je vedno velika težava glede dopisovanja, če se dopisnika nahajata na različnih poloblah zemlje. Sporoči, preljuba Amalija, vsebino tega pisanja onim, ki bi jih znalo zanimati. Pozdravljam vas vse, svoje drage sorodnike in znance, in vsak dan mislim na vas. Molite za me, da Bog mojemu misijonu nakloni dober napredek.

Tvoj vedno Te ljubeči brat
Arbre-Croche, 2. jan. 1832. Friderik, 1. r.

To pismo je po želji misijonarja pridno romalo od župnišča do župnišča in snubilo za duše vnete stanovske tovariše za njegov misijon. Eden prvih, če ne prvi ga je dobil v roke Baragov očetovski prijatelj, kranjski dekan, častni kanonik Auguštín Sluga. To se vidi iz njegovega Pripisa, ki mu ga je dostavil, predno je dalje romalo. Takole se glasi:

“Ker bo sestra svojemu bratu misijonarju poslala nekaj podob in denarne podpore za njegovo krščansko-katoliško cerkev, smo tudi mi kot njegovi prijatelji k temu vabljeni. Vsak prijatelj naj mi pošlje kolikor hoče, četudi malo. Jaz bom vse prispevke poslal gospej Amaliji Gressl v Ljubljano.

Kranj, dne 25. jul. 1832.

Aug. Sluga,
Prejel 18. jul. župnik.

Marija svojim sestram.

“Cerkvica vrh gore, cerkvica bela, duša te moja pozdravlja vesela.” Slovenska narodna, kdo je ne pozna? Pesem slovenskega srca, ki je s tako radostjo vedno gledalo na svoje holme in hribčke, kjer stoje cerkvice, spominki božji in spominki slovenske pobožnosti.

Krona vseh cerkvic, ki je srcu našega naroda gotovo najbližja, je cerkvica Matere božje na Brezjah pod sivim očakom Triglavom. K tej cerkvici nosijo naši ljudje leto za letom svojo bedo, gorje, svoje dušne in telesne rane, da tam pred čudežnim altarem božje Moči, božjega Zdravja, Marije, zadobe uteho in tolažbo.

Čudežni altar Marijin. Še danes je živ pred menoj, kakor da bi klečal pred podobo Prečudežne, se mi zdi. Vsa je v luči in žaru dvanajsterih zvezd, obraz nadahnjen z večnostjo, kakor z zarjo vzhajajočega sonca, oči, napol zaprte v čudežno skrivnost božjega materinstva, na rokah Dete odrešenja in sinja obleka se razliva kakor morje preko vse slike. O prečudežna Marija, če je že slika tvoja lepa, kako si lepa šele ti; če je lepa zarja, kako svetlo

mora biti sonce. Ali je čudno, da je vkoval slovenski narod v tvoje srce svoje srce, da je zastrmel v tvoj obraz kakor v obljubljeno Deželo? Ali je čudno, da ti dan za dnem prinaša svojo bedo, svoje gorje, svoje uboštvo, svoje nezgode in svojo nesrečo in obeta v hvaležnosti nad zadobljeno pomočjo svoje berglje krog tvojega altarja?

Vsa lepa si, vsa čista, vsa brezmadežna. Ljubezen je tvoje oko, ponižnost je vse tvoje bitje, tabernakelj si božje svetosti. Poglej sedaj v maju na svoje sestre in jim kaj lepega povej. Kaj naj jim jaz povem, ki sem sam prazen, ti pa prekipevaš božje modrosti, božje čednosti in kreposti. Stopi med nas in nam kaj lepega povej. N. pr., povej svojim sestram, ki odpirajo v majniku svoja srca tebi, Brezmadežni, v pozdrav, povej jim veliko resnico, ki mora prevevati sleherno srce dekliško:

Dekle, ti si cerkvica Matere božje, cerkvica si in moraš biti, cerkvica polna luči čistosti.

Kje najdeš dobro dekle, ki bi še nikoli ne bilo imelo te želje v srcu: Ah, zakaj nisem duhovnik, da bi se po mojih rokah razlivala kri božjega odre-

šenja v svet, da bi se po moji besedi svet zavzemal za večnolepe vzore nebeške. Ponavljam danes: Dekle, ali nisi tudi ti svečenica in duhovnica? Tvoje srce je cerkviča, tvoje srce je altar in na tem altaru moraš žrtvovati samo sebe Bogu. Tvoja žrtev bo kamen v veliki zgradbi, ki jo postavlja krščanski svet Bogu v čast, v zgradbi spolnjenja in krščanskega življenja. Hostija tvoja je tvoja čistost, hostija tvoja je tvoja brezmadežnost, in to hostijo moraš pokazati svetu, kakor kaže duhovnik pri altaru pravo hostijo v monštranci, belo, brezmadežno.

Tvoj pogled naj bo bel, tvoja beseda naj bo vedno čista, tvoja želja naj bo lepa, tvoje dejanje naj bo neoskrunjeno: to je zahteva sv. čistosti. Pesem najlepše čednosti, ki naj diči dekliško srce. Tolikokrat ste jo že slišale izpred altarja in dobrih knjig, da bi jo morale že zdavnaj vedeti na pamet. Visoka pesem je krepostnega življenja, visoka pesem deklišva. Sam Bog jo je zapel in za Bogom so jo peli njegovi blaženi in njegovi angeli pod vodstvom Najčistejše, Brezmadežne. To povem. Kaj bi rekla, dekle, kaj bi rekla, če bi le enkrat prišla skušnjava nad te in bi ta skušnjava govorila: "Pojdi v cerkev — odpri tabernakelj na altaru, zagradi sveto posodo v tabernaklju, monštranco, potegni jo ven, zasramuj sveto hostijo, opluj jo, omaži jo, vrzi jo v blato . . ." O grozna misel! Ne, taka misel bi ti ne mogla priti v glavo. Tako pokvarjena vendar nisi, tako satansko hudobna. In vendar slušaj: ali nisem rekel, da je tvoje srce hostija? Ah, in kolikokrat, kolikokrat si morda obrizgnila to hostijo z umazancem vso do vrha. Morda celo metala v blato, mandrala in valjala po lužah nečednih misli, želja, dejanj. Ljudje smo vsi, to se pravi, prikovani smo na solzno dolino, ki je vsa blatna od dežja greha. Skoraj ne moremo, da bi si ne oblatili svojih nog, da bi ne omahovali v skušnjavah. Toda omagati ne smemo, in če se nas kedaj prime blato, takoj proč z njim!

Čistost je čudežna roža-šentjanževka, ki pripoveduje o njej slovenski narod, da je ključ k vsem skrivnostim kresne noči, k vsem lepotam. Kdor bo vršič te rože pri sebi imel, bo videl čudežne vile, slišal bo govorico vsega stvarstva, odprla se mu bodo pota do velikih zakladov. Taka roža šentjanževka je sv. čistost. Kdor jo ima pri sebi in jo varuje in hrani, bo videl čudežnost kresne noči večnosti. Tam so še vse druge skrivnosti, tam so še vse drugačni zakladi, zakladi božje ljubezni, skrivnosti nebeške. Paradiž je odprt onemu, kdor je čist, dekle. Slušaj. Eden največjih imperatorjev sveta je bil Aleksander, kralj macedonski. Ko je bil na potu, da si osvoji Indijo, se je lepega večera zgubil v gozdu, jahal je, jahal naprej brez prave orientacije, ne da bi vedel, kod in kam mora. Nazadnje pride do travnika samih rož in v bližnjem gozdičku je slišal tuje ptičke peti. Zajaha v gozd in mahoma obstoji pred visokim zidovjem, ki se je vil krog in krog štiri ure daleč. Na drugem koncu zidovja pa je stal angel s plamenečim mečem v roki. Kdo si in kaj stojiš tukaj, ga nagovori kralj. "Varuh sem paradiža," odvrne oni. "Odpri mi," zahteva kralj. "Ne bo nič," odgovori osorni vratar. "To je paradiž in vsak, kdor se hoče vrniti vanj, se mora z menoj bojevati in preklati moj meč na dvoje. Toda meča mojega nihče ne bo razčesnil v dvoje, razen oni, ki ima čiste roke in čisto dušo." Kralj, tako poroča pravljica, je bil neomadeževan v življenju, se poprime z varuhom in v hipu je bil varuh premagan, meč pa preklan. Takrat so se odprla vrata in kralj je videl vrt božji. Vrt je bil tako lep, da je kralj zatisnil oči, se vrnil domov in umrl. To je samo legenda, toda tako lepo resnico ima v sebi. Samo čisti morejo do paradiža. Paradiž pa je Bog sam. Dokler imaš torej čiste roke in čisto dušo, dekle, nosiš v svojem srcu upanje, da boš posedla kraljestvo božje.

Gospod kaplan.

Rev. Evstahij, O.F.M.:

PO OZANENJU.

1. V sebi zagleda Živo Modrost: "Večna Beseda, moja skrivnost!"	3. Bogočloveku Mati je, glej! Kakor je rekel angel poprej . . .	5. Milo jo gleda jasno nebo: V Njej je Beseda vzela telo!
2. V čisti vodici sonce se zre: v srečni Devici Cvet zacveté.	4. Glas Gabriela: božji pozdrav! Roža sprejela Luč je višav . . .	6. V Njej je Mesija, Božja Modrost, v Njej melodija, večna mladost . . .
7. Liliija bela v Soncu žari! — — Vselej cvetela, Deva, boš Ti! —	8. Mati prečista slednji si čas! Jezusa Krista prosi za nas!	

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

DESETO POGlavJE.

Nadaljnji dogodki ob Veliki Vodi.

AŠA povest nas vodi nazaj k Veliki Vodi v spodnjem Michiganu, kjer smo se poslavili za nekaj časa od očeta Banáge in od junaškega Kiči Šande. Pozneje se bomo zopet sešli z Minnetonko.

Minil je bil veliki posvet indijanskih velmož in ob Veliki Vodi je nastal zopet vsakdanji mir. Odšli so gostje na vse strani, odšel je v Washington Kiči Šanda s svojimi možmi, še pred njim je pa nastopil isto pot lisjaški načelnik indijanske agenture. Oče Banága je pa imel vedno enako dosti dela, naj je bil kraj miren in tih, ali pa živ kot razdraženo mravljišče.

Upal je bil, da bo imel po končanih dnevih velikega zborovanja ne le mnogo dela, temveč tudi obilo uspeha v vinogradu Gospodovem. Njegova čreda je štela že nekaj stotin dobrih kristjanov, ki jih je bil večinoma lastnoročno opral v sveti vodi duhovnega prerojenja. Vse te njegove ovčice sicer niso bile prav od Velike Vode, mnoge so živele daleč v okolici, do sto in še več milj od cerkve in šole očeta Banáge. Vendar jih je dobri pastir prišteval svoji čredi in jih imel pri srcu prav tako kot one, ki so imeli svoja bivališča v neposredni bližini Velike Vode.

Oče Banága si je noč in dan dajal opraviti z načrti, kako bo pomnožil število svojih ovčic in prepojil z naukom vsa srca Indijancev vse doli od Velike Vode pa tja gori do Krivega Drevesa. Ni pa vedel, da se poleg njegovih načrtov krijejo še drugi, ki so sicer slabi in hudobni načrti, vendar bodo imeli v kratkem tako veliko moč, da bodo Banágove premagali . . .

Sovražnik se je dvignil visoko iz teme v temo in sejal ljuliko, ki je imela prerasti dobro seme.

Preden je bil odšel načelnik indijanske agenture v Washington, je dal svojim uradnikom podrobna naročila za delo med njegovo odsotnostjo. Njihova naloga je imela obstajati v prvi vrsti v tem, da bi kar mogoče zmanjšali vpliv očeta Banáge med Indijanci. Ta nečedni uspeh so upali doseči po dvojni

poti: prvič je bilo treba privabiti v kraje ob Veliki Vodi mnogo belokožnih prekupčevavcev, drugič pa dovažati tja obilne množine — ognjene vode!

Oče Banága je učil Indijance treznega življenja. Če so bili trezni, so znali prav presoditi svoj žalostni položaj. Čutili so v srcu ljubezen do svoje zemlje in bi jo za nobeno ceno ne prodali ameriški vladi. V pijanosti so pa pozabljali na vsa boljša čuvstva in se niso brigali za nobeno resno stvar. Politika indijanskega agenturnega urada je bila potemtakem popolnoma razumljiva.

Kmalu po tistih dneh je odšel oče Banága na dolgo misijonsko potovanje, pet ali šest dni hoda od Velike Vode. Globoko v michiganskim pragozdih je imel majhno misijonsko podružnico s cerkvico sv. Jožefa. Kraj se je imenoval v indijanskem jeziku Maškingong.

Samo nekaj malega izpreobrnjenec je našel doma. Večinoma vsi so bili razkropljeni daleč naokrog po gozdovih in so lovili divjačino za lastno uporabo in za kupčijo. Pričakoval je bil blagi misijonar, da bo zbral vse svoje duhovne otroke za nekaj dni okoli sebe, jih natančneje poučil in potrdil v sveti veri in jim dal priliko za prejem svetih zakramentov.

Novica ga je sprva prav resno potrla. Tako dolgo pot in tako težavno jo je bil napravil, toda zdi se, da skoraj zastonj. Vendar se je hitro otresel potnosti in je brž preuredil načrte.

“Ljubi Bog,” tako je molil, “morebiti je pa to poseben migljej tvoje očetovske roke. Morebiti pa zahtevaš od mene, da se v prvi vrsti lotim dela za nove pridobitve in zmage.”

Domolil je in se nemudoma odpravil na pot. V dobrem dnevu je prehodil vso okolico in pregledal vse wigwame ne glede na to, če je bil v njih kedo krščen ali ne. Povsod je imel za vsakega prijazno besedo in dober nauk. Vabil jih je k pouku v cerkvico in jim že takoj govoril o lepoti in vzvišenosti Kristovega nauka.

V nedeljo nato je začel. Prijetno je pil iznenađen, ko je imel pred seboj skoraj natlačeno polno cerkvico. Prav malo kristjanov je bilo med to množico, velika večina so bili pogani.

Vendar je maševal z nedopovedljivo ginjenostjo srca. Z vso močjo svoje goreče duše je trkal na božje Srce, naj se odpre na stežaj in z bogato roso svoje milosti prekvasi ta srca ubogih poganov ter jih pripravi za sprejem veselega oznanila.

Bil je uslišan. Ko je po sveti maši začel govoriti, razlagati, učiti in opominjati, so se mu srca odpirala naproti kot rože odpirajo sončnim žarkom svoje sočne cvetne čaše.

Uro in več je govoril, pa niso odvrnili oči od njega. Domislil se je, da bo dovolj za enkrat, in je prenehal. Toda niso se ganili z mesta in so ga prosili, naj bi govoril še in še. Z radostnim smehljanjem

Nič se ni čudil oče Banága, ko je med tednom opazil, da so se vrste gorečnikov nekoliko razredčile. Nič se ni čudil, ker je vedel, da je to vedno tako. Prva gorečnost se rada ohladi in ko ljudje spoznajo, da Kristova vera ni samo sladka lepota, temveč nalaga tudi grenke dolžnosti, se marsikdo zboji in odpade. Nič se ni čudil oče Banága, vendar mu je srce krvavelo ob mislih na vsakega posebej, ki je prve dni tako pogumno prijel za plug, pozneje je pa omagal, se začel ozirati nazaj in končno — zaostal.

Tako se je zgodilo, da je bilo za nedeljo po drugem tednu odbranih le okoli štirideset duš, ki so

Jezus daje lilijo čistemu ženinu majniške Kraljice.

na žarečem obličju jim je naročil, naj gredo za nekaj ur domov, popoldne, ko bo sonce začelo iti navzdol, naj se vrnejo. Enako zvečer, preden se bo sonce skrilo v gozdove na zapadu.

Obakrat so prišli in napolnili cerkev. Prečudno bogata žetev se je napovedovala. Zato oče Banága ni hotel izgubiti nobene minute. Napovedal je reden pouk za trikrat na dan skozi ves teden do prihodnje nedelje in potem še en teden. Na nedeljo po drugem tednu bodo krščeni vsi tisti, ki bodo stanovito prihajali k pouku in se naučili toliko, da bo za prvo silo dovolj.

imele biti prerrojene v vodi in Svetem Duhu. Toda tudi to je bila nenavadno bogata žetev. Očetu Banágu je poskakovalo srce ob mislih na tisto blagoslovljeno nedeljo. Edino, kar je obžaloval, je bila okolnost, da njegovih ovčic, ki jih je bil prejšnje leto pridobil za Krista, ne bo zraven pri slavnosti prihodnje nedelje.

Toda če je bil oče Banága kedaj v življenju do skrajnosti iznenaden, tisto nedeljo je bil.

Kaj se je bilo zgodilo?

Na vse zgodaj je zbral mož božji v cerkvi svojo novo pridobljeno skupščino, da bi molil ž njimi ju-

tranjo molitev in jim dal zadnji nagovor pred prememom sv. krsta, ki se je imel deliti tik pred sv. mašo. Res so bili ob napovedanem času zbrani vsi do zadnjega in kolikor je bilo kristijanov od poprej doma, so prišli ž njimi. Cerkvica ni bila tako polna kot pred dvema tednoma, toda srca so bila toliko veselejša.

Ali kaj je to? Cerkvena vrata so se začela bolj in bolj pogosto odpirati in spet zapirati. Bolj in bolj pogosto so vstopali v cerkev novi možje z obrazi, ki jih oče Banága gotovo ni videl v teh dveh tednih, vendar se mu zde znani kot da jih je videl kedaj poprej.

Preden so se imeli pričeti krstni obredi, je bila množica tako številna, da se cerkvena vrata niso več zaprla, zakaj nekaj možakov je moralo ostati na pragu in še bolj zadaj.

Seveda ni bilo treba mnogo časa, da je misijonar razrešil uganko. To so oni, ki jih je prišel pred dvema tednoma obiskat, pa jih ni našel doma. Kdo ve, po kakšnih potih in poštah so zvedeli za misijonarjev prihod k sv. Jožefu in — mahnili so jo na pot! Skozi neprodirne gozdove in neprehodna močvirja so hodili po štiri dni, po pet, po šest, da so prišli do sv. Jožefa tisto nedeljo, videli misijonarja, bili pri sv. maši in prejeli sv. zakramente!

Nemogoče je s človeško besedo opisati prečudno blaženost, ki je tisto nedeljo napolnjevala cerkvico sv. Jožefa. Očetu Banágu se je zdelo, da mu je dobri Bog že naklonil krono plačila, zakaj lepše krone si ni mogel misliti kot mu je bila spletena iz teh gorečih in bogoljubnih duš neizobraženih Indijancev. Tem se je pa zopet zdelo, da imajo pred seboj samega Jezusa Krista, ko so zrlji v zamaknjeno obličje svojega neizmerno ljubljenega duhovnega očeta.

Bilo je kakor predokus tistega veselja, ki ga človeško srce ni okusilo, tistega veselja, ki ga je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.

* * *

Nekaj dni po tisti nedelji se je vračal oče Banága od sv. Jožefa nazaj k Veliki Vodi. Srce mu je prekipevalo od veselja in nič ni čutil težav potovanja.

Nepopisne so bile pravkar omenjene težave. Razume se, da ni bilo nobene druge izbire kakor hoditi peš od prvega do zadnjega koraka. Potov sploh ni bilo, ali pa so bila le prav malo izhojene sledi indijanskih lovcev. Prebijati se je bilo treba skozi brezkončna močvirja, da se je noga udirala malone do kolen. Vrhu tega so se spuščali roji komarjev kakor zračni vtinci iznad mlakužastih jezerc in so naperili na samotnega popotnika krvoločno vojsko. Gorje siromaku! V trenutku je imel opikano in zateklo vsako progico kože po obrazu, nemarna golazen mu je silila še v oči, v nos, v ušesa, za vrat. Ako je imel pod seboj kolikor toliko

trda tla, si je še skušal pomagati. Odlomil je v grmu zeleno vejo in še eno, spustil se je v tek in v begu mahal kakor divji okoli sebe, da se ubrani ostrih žel. Kljub temu je navadno prišel domov ves zaluhel v obraz in z napihnjeno bunko nad desnim in levim očesom. Če pa tla niso bila primerna za hitro hojo in beg, je bil brez vsake obrambe in ni bilo zanj usmiljenja pod soncem.

Oče Banága je imel od časa do časa trenutke, o katerih bi se smelo zapisati: Bil je gnan v puščavo, da bi bil skušan. V navalu bridkosti in trpljenja je našla v njegovo dušo vstop misel: Kako vendar, da sem zamenjal svojo lepo slovensko domovino s tem od Boga in ljudi pozabljenimi kraji?

Skušnjava je bila in oče Banága jo je vselej znal premagati po zgledu svojega Učenika. Toda tiste dni, ko je potoval skozi goščave in močvirja in roje komarjev od sv. Jožefa nazaj k Veliki Vodi, ni videl ne trnjev ne močvirij in ne komarjev, zakaj njegova duša je plavala in se topila v zamaknenju zavoljo velikega ribjega lova v vasi Moškigong . . .

Tako se je vrnil k Veliki Vodi in je dvignil svojo blagoslavljačo roko nad naselbino. Šel je in pozvonil v znamenje, da je zopet doma. Želel je videti okoli sebe drage ovčice, zato jih je pozval k večerni molitvi. Vedel je: zbrali se bodo v cerkvi in spet jim bo lahko spregovoril nekaj posvečenih besed.

Pa se niso zbrali. Kmalu po zvonjenju je privreščala truma pijanih potepuhov mimo cerkve in misijonske hiše. Ozirali so se v okna in žugali s pestmi. Nekateri so se opotekali od zavžitega žganega strupa, drugi so jih opirali. Vsi so pa tulili in gnali divje bojne pesmi kot bi se bila jata volkov pritepla v vas iz pragozda.

Očetu Banágu je stisnilo srce kakor z železnimi ledeno mrzlimi kleščami.

“O Bog, o Bog, o Bog!”

Kako čuti, kako vzdihla kmet, kadar mu pade oko na vinograd, v tla poteptan od neusmiljene toče?

Tako in huje je čutil oče Banága in je padel na kolena in si je zakril zatekli obraz. Tako nedopovedljivo zaslužen je bil zanj počitek tisti večer, toda počitka tisti večer ni bilo.

Vsak hip so se ponavljali obiski sirovih pijancev pred cerkvijo in misijonsko hišo. Vsak naslednji obisk je skušal prejšnjega prekositi v sirovosti. Pijanci so kričali in vabili druge predse in jim grozili s pretepom, če se jim ne pridružijo.

“Nocoj moramo posvetiti temu črnuhu!”

Oče Banága je slišal ta klic in njemu podobne in je razumel položaj. Med njegovo odsotnostjo je delal sovražnik in dokončal pregrdo delo. Upal je, da so sami pogani med pijanci, toda če je med njimi tudi kakšen kristijan? . . .

noč čaka nova krona, še lepša od one v cerkvi sv. Jožefa, krona krvavega mučeništva?

Zavedel se je resne nevarnosti. Morda ga to

Silno mešana čustva so mu z bliskovito naglico prepajala dušo, da ni prav vedel, kaj mu je storiti. Ali naj se vda samo veselju nad obetajočim se mučeništvom, ali naj celo stopi ven na prosto, da ga hitreje zagrabi?

Šel je z roko preko bolečega čela, planil je in skrbno zapahnil vse odprtine pri hiši. Zavedel se je, da je misijonarjevo življenje predragoceno in se ne sme žrtvovati, ako ni očitna božja volja.

Vinil se je na kolena pred podobo Dobrega Pastirja, ki je bila njegovo lastno delo iz dunajskih let. Nehote se je zamislil v tiste čase, ko je ustvarjal to sliko potezo za potezo in kakor se je slika bližala dovršenosti, tako je v njegovi duši dozoreval poklic ter mu navdihoval odločitev: duhovnik boš postal . . .

"Dobri Pastir, hvala ti za vse obilne milosti od tistega časa do danes, hvala ti tudi za doživljanje nočnejšega večera!"

Tedaj se je zopet utrgala reka sirovega kričanja doli nekje na vasi in se valila proti misijonarjevi hiši. Prisluškoval je in skušal razbrati prave namene pijane druhal.

Prav pri njegovih vratih se je ustavilo.

"Oče Banága, odpri! Rad bi govoril s teboj!"

Spoznal je glas enega svojih kristjanov. Ni bil najboljši njegov človek tisti mož, vendar ga je imel misijonar z drugimi vred v očetovskem srcu. Že je napravil korak proti vratom, da popraša, kaj bi želel trkajoči.

"Mi bi radi govorili ž njim, ne ti, pijano kristjanče!"

Tako so se pijano oglašali iz druhal in se krohotali in bili s pestmi okoli sebe.

Očetu Banágu je prišlo razodetje, da je ena njegovih ovčic postala kozel tisti večer. Napil se je

bil ognjene vode in stopil v službo hudobčevu. Nagovoril je očeta Banágo s prijaznim glasom, v srcu mu je bilo zapisano črno izdajalstvo . . .

Misijonar je odstopil in se vrnil na kolena pred podobo Dobrega Pastirja.

Zunaj so klicali in kričali in zahtevali, da se misijonar prikaže. Ker se ni oglasil, so napadli onega kristjana, ga pretepli in vrgli v grmovje. Potem so se zaganjali v vrata in okna in si skušali izsiliti uhod.

"Imeti ga moramo! Kostu mu bomo polomili!"

Sto in več podobnih vzklikov je slišal in razumel oče Banága, ko je ves miren in vdan klečal pred podobo Dobrega Pastirja.

Ni štel časa, da bi vedel, kako dolgo je trpelo razgrajanje pred hišo. Biti je moralo uro ali dve, zakaj misijonarja so začela boleti kolena, čeprav je bil vaju klečanja nič manj ko molitve.

Med najhujšim divjanjem in razbijanjem je mož božji govoril Dobremu Pastirju:

"Ti veš, da je komaj kedaj kanila kapljica opojne pijače na moj jezik. Ni bilo iz obljube, da nisem pil, bilo je samo iz dobrega sklepa. Toda, Gospod, v tej uri strahote in grozote sprejmi mojo obljubo in prisego, ki ti jo, nevredni hlapec, ponižno polagam na oltar: Do smrti ne bom pokusil vina in druge opojne pijače . . ."

Zunaj je začelo pojenjavati. Preveč so bili pijani in si niso znali priboriti vhoda. Vrgli so se drug na drugega in se ruvali kot obnorele živali. Končno so se drug za drugim porazgubili.

Oče Banága je zaspal na kolenih pred sliko Dobrega Pastirja.

Ko se je zdanilo, je šel pogledat pozorišče sinočnih dogodkov.

"Hvala Bogu, da nikomur ni prišlo na misel — podtakniti ogenj!"

Tako je dejal in se vrnil v hišo.

(Dalje prih.)

KAJ JE KATOLIŠKI DUHOVNIK?

Dr. Fr. Trdan.

Na to vprašanje je odgovoril sloveči francoski pisatelj Lamartine takole:

V vsaki župniji imamo človeka, ki nima družine, ki pa sebi prisvaja vsako družino. On je v vseh važnih trenutkih vsakemu s svetom in dejanjem na razpolago. Človeka spremlja na vsem njegovem življenjskem potu: blagoslavlja ga, ko pride na svet, blagoslavlja ga, ko sklepa zakon, blagoslavlja ga, ko stoji ob njegovi bolniški postelji, blagoslavlja ga, ko ga polagajo v hladno zemljo.

Mladina ga ljubi, spoštuje in se ga boji. Celotisti, ki ga ne poznajo, ga nazivljajo: oče! Njemu

se izpovedujejo svojih grehov, pri njem iščejo tolažbe v dušnih in telesnih potrebah. Na njegova vrata trka bogatin in siromak: bogatin, ko prinese dar, siromak, da sprejme dar. Po svojem priprostem življenju pripada duhovnik ljudstvu, po svoji naobrazbi pa se more meriti z najvišjimi krogi. Katoliški duhovnik ima povsod besedo in njegova beseda ima najvišjo veljavo.

Tak človek je katoliški duhovnik. Nihče ne more učiniti več dobrega, kakor on pa tudi ne več hudega, kakor on, če namreč ne vrši vestno svojih dolžnosti.

Baraga, naš prvi slovenski svetnik.

(Predavanje P. Kazimirja.)

(Konec)

Ako je to res, potem je zanimivo, da je nekoliko let pozneje prav pri tej cerkvi deloval Baragov prvi duhovni sin, blaženi Janez Nepomuk Neuman iz reda redemptoristov, poznejši škof philadelphski, ki je že prištet med blažene. Duhovni sin Baragov, pravim. Neuman je bil Čeh. V letnih poročilih zgoraj omenjene Leopoldinske ustanove na Dunaju je čital Baragova poročila o veliki bedi ameriških Indijancev in o veliki potrebi misijonarjev, ki bi šli med to ljudstvo razširjati kraljestvo božje na zemlji. Mlad navdušen bogoslovec Neuman se je tako odločil tudi sam, da sledi Baragi. In res je prišel za njim v Ameriko ter kot dijakon deloval nekaj časa pri cerkvi sv. Nikolaja na drugi cesti.

Prav pri tej cerkvi je bil nekako deset let pozneje župnik še tretji duhovni sin Baragov, slovenski frančiškan Ivo Levec, katerega so tudi Baragova poročila izvabila v Ameriko in za njim še četrti, frančiškan Oto Skala (Skale).

Čuden slučaj je, da je prav pri tej cerkvi tekla tudi zibelka slovenskemu frančiškanskemu komisarijatu v Ameriki, za katerega ima največ zaslug sedanji župnik Rev. John Nageleisen.

Tu v tej župniji je bil pa rojen tudi sedanji čikaški nadškof kard. Mundelein, ki je spoznal slovenske frančiškane ravno po tem, ker smo tu delovali. Poklical nas je najprej v Brooklyn, kjer je bil pomožni škof, in pozneje v Chicago in tako nekako, neposredno vsaj, omogočil ustanovitev slovenskih Brezij v Ameriki — samostana v Lemontu.

To pa samo v oklepaju povedano, ker je zanimivo in se mi zdi, da je vse nekako v duhovni zvezi med seboj.

Govoriti o velikem delu, katerega je Baraga vršil v vseh pokrajinah severnega Michigana, Minnesote, Wisconsinu in Kanadi ter ob državni meji teh držav in vse to opisati v teh kratkih minutah, ki so mi jih določili za to predavanje, je nemogoče. Tudi je za to potreben tako veliki mož, kakor je bil Baraga sam. Nemogoče je tudi slediti Baragi po vseh njegovih misijonskih potih vsa dolga leta od 1830 do njegove smrti leta 1868, opisati vse njegove žrtve, vse njegovo veliko misijonsko delo. Cele velike knjige so se že spisale o tem, pa je še vedno veliko neizčrpanega in nepreiskanega. Tudi niso ti kraji morda kaka mala župnija, tudi ne samo kaka škofija, to je pokrajina, ne dosti manjša od cele Jugoslavije. Vse te pokrajine je on poškopil s svojim misijonskim znojem. Vsak kamenček, vsak griček, vsaka dolinica priča še danes o tem velikem možu,

ki je tukaj oral ledino in pripravljaj pot kraljestvu božjemu na zemlji, Kristusovi cerkvi, in pa tudi kulturnemu in gospodarskemu razmahu, katerega sedaj te pokrajine kažejo.

Kakor že omenjeno, bo letos družba sv. Mohorja razposlala za prihodnje leto njegov življenjepis. Ponovno vas opozarjam nanj. Tam čitajte o vsem tem in videli boste, kako velikega rojaka imamo v Baragi, na katerega smo lahko ponosni vsi Slovenci, kakor je ponosna nanj cela Amerika, pred vsem pa cela ameriška katoliška cerkev.

Rečem samo to le: Da je moralo biti Baragovo delo v teh pokrajinah res veliko in vspeh njegovega dela res velikanski, pričajo pred vsem ti kraji sami. Tam je okraj, ki nosi njegovo ime (Baraga county), Baragovo mesto, Baragova ulica, Baragov park. In ta imena niso dali okraju, mestu, ulici kaki misijonarji ali katoliški duhovniki, tudi sami katoliški lajiki ne. Dali so jih voditelji teh krajev, med katerimi so bili zvečine sami nekatoliki, da, morda celo sovražniki katoliške cerkve in katoliškega duhovništva. Pa zakaj? Pod težo velikih del tega našega rojaka in radi vsestranskih njegovih zaslug ne samo za vero, temveč tudi za kulturo in gospodarski razvoj, so bili prisiljeni, da so premagali svojo antipatijo do katoliške cerkve in morali dati priznanje možu, katerega sad dela so vživali in še vživajo. Kloniti so morali pred tem velikim svetniškim duhom.

In vidite, gospoda, vse to govori ravno isto o Baragi, kar je zapisal frančiškan Verwyst, — da je bilo vse njegovo življenje samo "saintliness in action", — svetost v dejanju, da je bil svetnik.

III.

Da, Baraga je bil svetnik in naše srce sili v cerkev in si želi današnje slavje imeti tam.

Toda, ne! Misijonska družba je naredila prav, da nas je povabila sem v to dvorano in ne v cerkev za današnjo slavnost. Bog namreč še ni govoril, še ni pritisnil na njegovo svetost svojega nezmotljivega pečata — čudeža. Zato pa tudi sveta cerkev še ni izpregovorila in še ni Baragi priznala časti oltarja. Baraga je svetnik, toda samo še naš privatni svetnik, samo v naših srcih in naših željah. Sv. cerkev, nezmotljiva tudi v proglaševanju svetnikov, ga še ni uradno uvrstila v vrsto svojih svetnikov ali blaženih, katere potem časti na svojih oltarjih in v svojih cerkvah.

Vendar pa je bil Baraga svetnik in Baraga mora postati svetnik tudi uradno. Da se pa to zgodi,

je potrebno dvoje: Nekaj od strani Boga in nekaj od naše strani. Bog od svoje strani ga mora poveljati kot svetnika s čudežem, mi moramo pa svojo dolžnost storiti, da pomagamo pri tem katoliški cerkvi in storimo, kar se od nas zahteva.

Zato pa moramo:

1. moliti. — Svetnik je dar božji človeškemu rodu.

Vsak človek, ki je živel in umrl kot svetnik, postane svetnik takoj tisti trenotek, ko umrje, ko ga Bog sprejme k sebi v svoje kraljestvo blaženih in ga tam poplača z večno slavo in blaženostjo za njegovo sveto življenje in delovanje. Mi ljudje ne moremo k tej njegovi slavi in blaženosti nič pridejati in ničesar odvzeti, pa ga naj častimo ali ne. Zato je zanj vse eno, ali ga mi častimo na zemlji kot takega, ali ne. Ako torej Bog vendar kakega takega svetega moža ali ženo počasti s tem, da deli po njem ljudem na čudežen način izredne milosti, stori to očitno samo radi nas in v našo korist.

Morda potrebuje celi svet, ali kak posamezen narod, ali kaka skupina ljudi v posebnih časih in težkih prilikah posebnega priprošnjika pri Bogu. Ali pa potrebuje v svojih zmotah in zablodah, ali krizah življenja nove zvezde vodnice, kak posebno značilen in jasen zgled velikega moža ali žene, ki naj mu pokaže s tem svojim zgledom izhod nazaj na pravo pot k Bogu.

Da, kakor celi svet, tako tudi slovenski narod pravkar potrebuje obojega. Kdo tega ne bi videl?

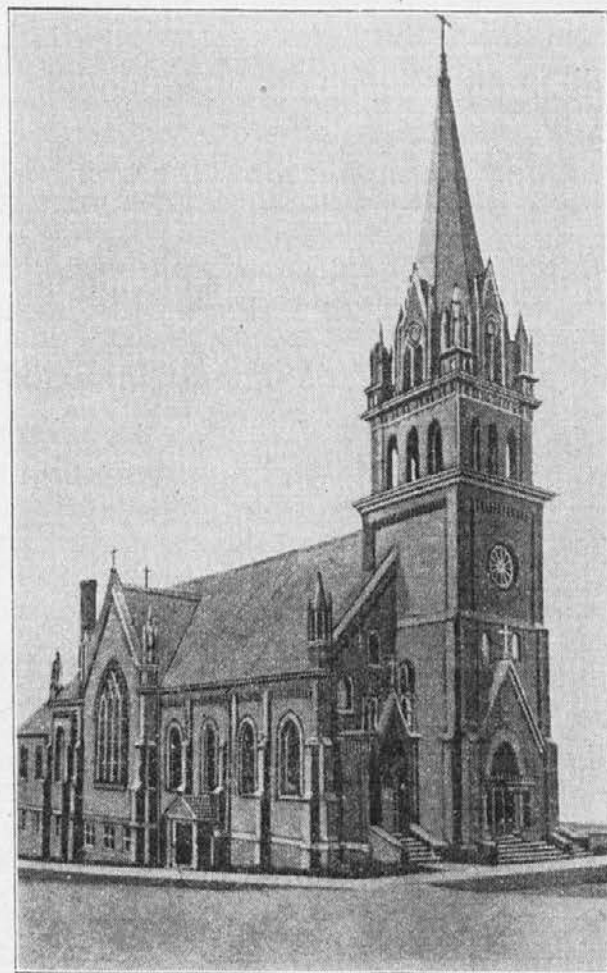
Zato, kaj drugega je dolžnost celega naroda kot takega, kakor nas posameznikov, da se obrnemo prav zaupno k Bogu in ga prosimo, naj nam da Barago kot svetnika, naj ga povelja s čudeži in ga poviša k časti oltarjev naših. Ves narod mora na kolena in prositi: Bog, daj nam svetnika priprošnjika, daj nam v Baragovem zgledu novo zvezdo vodnico v teh težkih časih različnih poskušanj. Zato bi naša misijonska družba, ki je priredila današnji večer, naredila prav, ako bi sestavila posebno molitev in jo razširila po celi naši deželi in med ameriškimi Slovenci ter bi v prihodnje ob nedeljah pri službah božjih prosili Boga za to veliko milost.

2. Češčenje Barage kot svetnika moramo popularizirati.

Pri svetniškem procesu se najprej zahteva, da ga narod, ali celi svet spoštuje in priznava kot svetnika. Sv. cerkev se tu ravna po izreku: "Vox populi, vox Dei" — glas ljudstva, glas božji. Ko se enkrat češčenje kakega svetnika razširi vsesplošno med ljudmi in ga začno klicati v raznih stiskah na pomoč, Bog te prošnje usliši in deli čudežne milosti. To je potem povod za začetek procesa. Mislimo samo na Malo Reziko. V malo letih se je njeno češčenje vsesplošno razširilo. Postala je naenkrat svetnica celega sveta in danes je že proglašena kot taka.

Tako moramo vsi Slovenci tu doma in oni v Ameriki častiti Barago. Postati mora naš narodni svetnik. Jako bi bilo želeti, da pride v vsako slovensko hišo tudi njegova slika. Družba sv. Mohorja bi morda to lahko poskrbela in tozadevne slike razširila po celi Sloveniji.

3. Prosimi moramo sv. stolico, da začne proces beatifikacije. Ameriški Slovenci so svojo dolžnost že storili. Lani meseca avgusta so priredili romanje v Marquette na Baragov grob. Ob tej priliki je po slovesni pontifikalni sv. maši samega marquett-

Slov. cerkev na Evelethu, v kateri je imel P. Odilo skozi cvetni teden sv. misijon.

skega škofa Nussbauma (iz reda pasionistov), naslednika škofa Barage, stopil predenj naš rojak, monsignor Dr. Režek in prečital pred njim prošnjo, kateri je na kat. shodu l. 1929 pritrnilo kakih deset tisoč Slovencev, in ga v imenu vseh teh Slovencev prosil, da bi zaprosil sv. stolico, naj ustanovi komisijo, ki bo pripravljala pot beatifikaciji Baragovi. Decemberska številka lista "Ave Maria" poziva tudi nas Slovence v domovini, da storimo isto, da stopimo pred ljubljanskega škofa s prošnjo, katero naj podpiše čim največ Slovencev. Le-to isto prošnjo naj

v imenu Slovencev v domovini predložimo svojemu škofu, da jo pošlje v Rim.

4. Zbirati moramo tudi potrebni denar. Proces beatifikacije stane namreč silno veliko, ker je namreč sv. cerkev silno stroga in natančna pri takih procesih. Res je, mi Slovenci doma smo revni in sami te velike svote govoto ne bi zmogli. Vendar nas to ne sme strašiti. Pri Baragovemu procesu bo dobro, da imamo v Ameriki "bogatega strica", ameriške katolike, katerih je na milijone več, kakor nas Slovencev, in so mnogo bogatejši, kakor smo mi, pa so pri Baragovi beatifikaciji enako zainteresirani kakor smo mi. Zato upamo, da bodo tam zbrali potrebni denar. Kljub temu pa moramo tudi mi tukaj doma v polni meri storiti svojo dolžnost.

5. Sestaviti se mora poseben odbor, ki bo vzel tu doma celo zadevo v svoje roke, kolikor tiče nas tukaj doma. Tudi v tem so nam ameriški Slovenci pokazali lep zgled. Dne 29. dec. 1930 so si ustanovili v Chicagi takozvano "Baragovo zvezo", in njen glavni namen je, delovati za Baragovo beatifikacijo. Upajmo, da bo ta zveza našla v Ameriki

dovolj zanimanja, pa tudi dovolj delavcev, da bo vztrajala pri začetem delu do konca. Mi tu doma moramo samo posnemati njih zgled in narediti ne-

*

Častita gospoda! Slovenci še nimamo svetnika. Sedaj je lepa prilika, da ga dobimo, ako je to božja volja in bo to Bog hotel. Leta 1868. bo stoletnica smrti Baragove. Do tedaj je še 37 let. Če bi se to ne dalo preje doseči, skušajmo doseči vsaj za ta jubilej. Zato vsi na delo, da bodo vsaj tisto stoletnico obhajali že v cerkvi pred oltarjem Baragovim. Vemo, da je Baraga že svetnik v nebesih. Njegovo sveto življenje, njegova velika sveta dela nam to jasno spričujejo. Vendar postati mora tudi uradni svetnik svete cerkve. Zato ga začnimo častiti takoj. Prva prošnja, katero naj nam usliši, naj bo ta, da nam od Boga izprosi milost, da ga Bog povelja na zemlji kot svetnika. Iz vseh slovenskih src naj od sedaj dalje gre v vseh stiskah in potrebah kakor celega naroda kot takega, tako nas vsakega posameznika zaupen klic proti nebu: **Sveti Baraga, prosí za nas!**

Biti katoličan nam bodi ponos!

Rev. Janez Filipič, Krško.

(Dalje.)

Pojdimo dalje! Druga velika in zelo tolaživna resnica za vernega katoličana je nauk o občestvu svetnikov.

"V enem duhu smo namreč vsi krščeni v eno telo. (1. Kor. 12, 13.) "Kakor imamo v enem telesu veliko udov, vsi udje pa nimajo prav istega opravila, tako nas je veliko eno telo v Kristusu, posamezni pa smo drug drugega udje." (Rim 12, 4-5.) Vsi torej: verniki na zemlji, svetniki v nebesih in duše v vicah smo tesno med seboj združeni kakor udje enega telesa, katerega glava je Kristus. Vsi smo deležni duhovnih dobrot tega občestva, to je njegovih milosti in zaslug, njegovih molitev in dobrih del. Kako veličastno in vzvišeno, kako koristno in tolaživno je vendar to občestvo. "Kako veličastno podoba nam podaja to neizmerno kraljestvo duhov s svojimi tremi, v vednem vzajemnem občevanju nahajajočimi se oddelki! Vojskujoči svet podaja eno roko trpečemu in z drugo prijema ono zmagoslavnega. Zahvalne in prosilne molitve, zadoščevanja, pomoč, osrčevanja, vera, upanje, ljubezen: vse se steka kakor hladivni studenci iz drugega v drugega." (Grof de Maistre, Večerne ure iz Petrograda.)

Zares! Kako srečni smo, da smo vsi deležni duhovnih dobrot, ki prihajajo iz daritve svete maše in molitev in drugih dobrih del vse Cerkve! Kako

srečni smo, da moremo svetnike častiti in na pomoč klicati, svetniki pa za nas pri Bogu prosijo! Kako srečni smo zlasti, da moremo našim dragim ranj-kim pomagati z molitvijo in dobrimi deli, z odpustki in posebno z daritvijo svete maše; duše v vicah pa, kakor upamo, tudi za nas Boga prosijo. — Iz vsega tega sledi, da segajo naše zveze tudi onkraj tega življenja, smrt jih ne razdene, temveč samo izpopolni in to tem bolj, čim tesneje nas združi s Kristusom. Smrt razdene le telesne zveze med udi svete Cerkve, duhovne zveze pa še ostanejo.

Kako drugače pa je pri drugovercih! Pastor Maks Jungnickel je n. pr. zapisal 19. novembra 1919 v protestantovskem dnevniku "Die Post" med drugim sledeče pomenljive stavke: "Že se je pričel odhod iz evangeljske cerkve. Nikar ne recimo, da odhajajo samo mlačni elementi, ki so se doslej le službeno ali pa radi javnega mnenja držali cerkve. Nikakor! Zakaj odhajajo tudi taki in sicer mnogi taki, ki bi jih bil Luter hotel za vsako ceno obdržati pri sebi. Odhajajo pa zato, ker jih evangeljska cerkev na noben način ne more ogreti. . . In res! Evangeljska cerkev je mrzla. Dolžnost naša je, da svojo cerkev ogrejemo. Pa kdo jo stori toplo? Mi moramo mater Marijo nazaj pripeljati; potem bo naša cerkev postala brez dvoma zopet topla.

(Dalje sledi.)

Pok. Rev. Alfonz Marija Miklavčič, O. F. M.

P. Hugo.

(Konec)

Ta nesreča ga je globoko potrla, a ne strla. Še se je kadilo iz pogorišča, a on je imel že načrt za novo, lepšo, zidano cerkev. Njegovo naravnost drzno zaupanje v sv. Jožefa in dobrotna srca ga je opogumilo, da niti za trenutek ni kolebal, ampak je šel takoj na delo. Daleč naokrog po Coloradi je trkal na dobra srca, sv. Jožefa pa pošiljal v boj, da jih je mehčal in jim opiral roko. In vspelo mu je. V nedeljo pred božičem istega leta je bila nova, zidana cerkev blagoslovljena. Sv. noč je s posebnim dovoljenjem imel v njej slovesno zahvalno polnočnico.

Človek bi mislil, da se mu bo srce radi tega priraslo na Leadville. Skušnja uči in čisto naravno je, da je vsakemu težka ločitev od tistega, kar nosi pečat njegovih žuljev. Toda komaj pol leta pozneje, v začetku jul. 1924 se je javil takratnemu predstojništvu našega komisarijata za vstop v red. Kakor je razvidno iz njegovih zapiskov, to ni bil kak takozvani zapozneli poklic v redovni stan. Že kot mlad duhovnik v stari domovini je bil ponovno čisto na tem, da potrka na kaka samostanska vrata za sprejem. Enkrat je ta njegova srčna zadeva že v toliko dozorela, da je prosil škofa, naj bi mu dovolil stopiti k salezijancem. Toda radi pomanjkanja duhovščine mu je bila prošnja odbita. Pozneje se je večkrat pripravljal, da bi jo ponovil. Zdaj ga je vleklo k frančiškonom, zdaj k jezuitom, zdaj zopet k lazaristom. A vedno je prišlo kaj vmes, da klicu ni sledil. Ko bi se bilo to v njegovih mlajših letih zgodilo, bi se bil najbrž javil za zunanje misijone, kjer bi bil v svojem elementu. Njegova "vandranja" bi ne bila samo romanja, ampak apostoljska pota.

Ko je dobil v Leadvillu naslednika v osebi Rev. Trunka, se je 3. avg. 1924. zopet poslovil od svojih planinskih ovčic in odrinil proti Chicagi, da tam nastopi svojo kandidaturo za naš red. Mi smo malo prej stesali zibelko našemu komisarijatu pri Mariji Pomagaj v Lemontu. On je ves gorel za naše ameriško Brezje. Da bi se čim prej dvignile, se je po enomesečnem bivanju v Chicagi sam ponudil, da hoče iti v Cleveland na kolekto za Marijo Pomagaj, odnosno za kolegij ob njej. A le malo je manjkalo, da radi tega ni zaigral svojega redovnega poklica.

V Clevelandu se je po naključju seznanil s tamkajšnjim karmelom in potom njega s češčenjem sv. Male Cvetke. Par mesecev je hodil tja maševat in druge pobožnosti opravljat. Tako se je navdušil za

sv. Malo Tereziko, da je zaenkrat zgubil spred oči vzor, za katerega se je odločil in sklenil v okolici Clevelanda pozidati njej na čast skromno cerkvico, ki naj bi se polagoma razvila v veliko božjo pot. A kakor navadno, je tudi tokrat premalo računal z dejanskim položajem. Cerkvena oblast, na katero se je po prvih pripravah obrnil, ni bila tako navdušena za stvar kot on. Razočaran se je vrnil v Chicago. A vrnil se je kot apostol češčenja sv. Male Cvetke, kakoršnega med Slovenci menda še ni bilo. Navdušenje zanj je bilo poslej motor njegovega delovanja. Menda ni nobene slovenskih župnij, ne tu ne onstran morja, v kateri bi bilo češčenje te ljubeznive svetnice tako razširjeno kot v chicaški župniji sv. Štefana. Vse po zaslugi Rev. Alfonza.

Ker se je bližala njegova srebrna maša in je bil mednarodni evharistični kongres na obzorju, se mu ni mudilo z vstopom v red. Da bi on tako slavil, kakor je bil chicaški evharistični kongres v noviški celici prebil, do tega bi ga nikdo ne pripravil. Z večjim hrepenenjem mu ni nihče gledal nasproti kot on. In svojo srebrno sv. mašo je hotel na vsak način med svojimi rojaki zapeti. Ker se je za tisto leto Rev. Kazimir pripravljal na obisk domovine, je za čas njegove odsotnosti pri sv. Štefanu čisto prav prišel. Chicažani so mu 26. jul. 1925. priredili zelo slovesno srebrno sv. mašo in se mu ob tej priliki jako velikodušno izkazali, kar v svojih Spominih z veliko hvaležnostjo priznava.

Med tem je dozorel v njem sklep, da hoče po evharističnem kongresu nastopiti svoj redovni novicijat. Ker je na kongres prišel tudi naš starokrajški provincijal, Very Rev. Regalat Čebulj, D. D. sta s takratnim komisarjem V. Rev. Kazimirjem vse potrebno uredila za njegov sprejem. Določeno je bilo, da bo delal redovni novicijat v provinciji Najsvejšega Imena, ki ima svojo provincijalno zibelko v Paterson, N. J. Redovni krst sta pa že ona dva izvršila, v sporazumu z njim. Sam je želel, da bi dobil redovno ime Klemen. Bil je vnet častivec slovenskega svetnika sv. Klemena Dvoraka, katerega kanonizacije v Rimu se je udeležil. Toda Klemena smo v komisarijatu že imeli. Ni navada, da bi bila dva istega imena. Kakor prostodušno piše v svojih Spominih so mu nekateri svetovali, naj bi bil Viator ali Perergrin. Prvi pomeni v slovenskem jeziku Popotnik, drugi pa Romar. Ne enega ne drugega ni hotel, češ, da preveč merita na njega kot desetega brata "vandrovca", kar pa zanaprej ne bo mogel in

niti hotel več biti. Slednjič so se na predlog P. komisarja zedinili v imenu Alfonz Marija.

Začetkom avgusta 1926. se je odpeljal proti New Yorku in nato dalje v Paterson, kjer je bil z drugimi novinci 5. avg. preoblečen in prekrščen v Alfonza. Ni mala reč, s petdesetimi leti nastopiti novicijat, v družbi takih, ki so zagledali luč sveta, ko je bil on že župnik. Njemu, desetemu bratu, še posebno ni bilo lahko se prilagoditi matematično natančno določeni noviški disciplini. Ni čuda, da so mnogi, ki so ga poznali, dvomili, če bo vztrajal do konca. In je! Dne 6. avg. sledečega leta je napravil neslovesne redovne obljube.

Po novicijatu je bil do naslednje pomladi večino v Lemontu, kjer je s posebno vneto skrbel za cerkvico. A v sklep, da hoče sv. Mali Cvetki postaviti eno cerkev, se je tako zagrizel, da ni imel obstanka v samostanu. Že štirje taki načrti so mu izpodleteli. Najprej v Clevelandu, kakor že vemo, potem v Chicagi, ko je bilo na tem, da bodo neko metodistovsko cerkvico prekrstili v čast Mali Terebiki, nato v Berwynu izven Chicage, kjer je delal za slovensko podružnico njenega imena, slednjič je hotel, da bi ona bila patrona naše nove detroitske župnije. Pa vse to je padlo v vodo. A v tem oziru je imel on neko sveto trmo. Komaj je en načrt pokopal, je imel že drugega, brez dni žalovanja vmes.

Maja 1928. so ga predstojniki poslali v Johnstown, Pa., da tamkajšnjim Slovencem, ki jih je raztresenih za eno čedno župnijo, postreže za velikonočno dolžnost. Ta čas je porabil, da jih je navdušil za lastno župnijo, s cerkvico sv. Male Terezike seveda. Sicer je bil po dveh tednih poklican nazaj v Lemont, a nov načrt mu ni dal več miru v samostanu. Sedem mesecev je iz Lemonta v Johnstownu pismeno organiziral novo župnijo. In res je zadevo dotiral tako daleč, da so šli možje, pod vodstvom hrvatskega župnika Dr. Kajica, k škofu, prosit za ustanovitev posebne slovenske župnije, pod vodstvom oo. fračiškanov. Škof je prošnji ugodil in 14. dec. 1928. poveril osnivanje nove slovenske župnije sv. Male Terezike našemu komisarijatu. Naravno je bilo, da je komisarijat to delo izročil Rev. Alfonzu Miklavčiču. S kolikim veseljem je pohitel tja, da končno vendar izvede svoj načrt v čast in slavo Male Cvetke.

Z občudovanja vredno požrtvornostjo in vztrajnostjo se je lotil težavnega dela. Spočetka je bil neprestano na potu okrog slovenskih družin, ki so zelo raztresene, da vidi, koliko jih je in koliko bi bile pripravljene žrtvovati za lastno župnijo. V teku dobrega meseca je imel popisanih 63 družin in podpisane osnovnega kapitala \$5300. V nadaljnjih dveh mesecih, kakor je 1. febr. poročal, je upal zainteresirati še 250 družin in zasigurati kapital \$25,000. Sicer je bil on v tem oziru prevelik opti-

mist, a toliko mu je vspelo, da je organiziral skromno župnijo, ki si je najela neko prazno protestantsko cerkvico. Prekrstil jo je na ime sv. Male Terezike. Boljše jo je z vsem potrebnim opremil, kot je marsikaka druga že dolgo obstoječa cerkev.

Med tem pa se je približal čas njegovih slovesnih redovnih obljub, ki slede po treh letih za neslovesnimi. Treba ga je bilo poklicat nazaj v samostan, da v tihoti samostanske celice premisli, mu li kaže se s slovesnimi obljubami zavezati ali ne. Zelo težko se je odtrgal od Johnstowna, oz. od sv. Male Cvetke. Imel je v načrtu novo lepo cerkev. A mu ni kazalo družega, kot slediti ukazu višjih, oz. redovnih postav. Sledil je, a ne brez hudih notranjih bojev, kar je sam odkrito in očitno priznal. Po dveh mesecih samostanskega življenja se je na mali šmaren 1930. pri Mariji Pom. v Lemontu, slovesno zaobljubil.

Ker je med tem njegovo mesto v Johnstownu zasedel V. Rev. Benigen Snoj, je bil on nastavljen za

The Franciscan Printery, Pulaski, Wis.

Pogled na cerkev sv. Antona v Padovi.

drugega pomožnega župnika pri sv. Štefanu v Chicagi. Rad je bil tam, še rajši bi se bil pa vrnil v Johnstown, da nadaljuje započeto delo v čast sv. Mali Cvetki. A med tem se je njegova bolezen, črevesni rak, začela vedno očitneje javljati. Od česa jo je dobil in kedaj, tega sam ni prav vedel. Le to je vedel povedati, da ga je v Johnstownu med nekim kosilom prvič s silo zgrabila. Poslej so se njeni napadi pogosteje in silneje ponavljali. Ni jih obešal na veliki zvon, ampak jih je naravnost podcenjeval. Ko bi se bil dal pravočasno preiskati in bi bil malo več zdravnikom zaupal, kakor je, bi najbrž še živel. Še ko mu je zdravnik brez rokavic povedal, kaj mu je in kaj ga čaka v nedaljni bodočnosti, ako se ne bo varoval, se ni dosti zmenil za njegovo izjavo. Bolezen je hitro napredovala. Na starega leta dan se je na pritisk zdravnika udal in odšel v bolnišnico sv. Antona.

Bilo je prepozno. Prebavni organi so mu domala odpovedali. Na operacijo je bilo toliko manj misliti, kolikor bolj je slabil. Rak je neizprosno glodal ob korenini življenja in mu zlasti v nočnih urah povzročal neznosne bolečine. Toda on nika- kor ni hotel verjeti, da je prepozno. Čez dan, ko mu je navadno malo odleglo, je številnim obisko- vavcem poln upanja razkladal svoje načrte za bo- dočnost. Kar malo nejevoljen je bil na zdravnika in sestre, češ, da se premalo brigajo zanj, da bi ga čim prej spravili zopet na trdne noge. So pač ve- deli, da mu ni več pomoči in mu to tudi namignili. Zaprošil je v drugo bolnišnico bratov sv. Aleša. Seve, tudi tam niso znali delati čudežev.

Sicer so bile pa višje, nadnaravne sile vedno nje- govo najtrdnjše upanje. Srčno je želel, da bi kje dobil lurške vode. Dobil jo je. S prirčnim, otro- škim zaupanjem je začel opravljati devetdnevnicu na čast Lurški Materi Božji, ki jo je nalašč za to pri- liko sam sestavil. Kratke so dnevne molitve, a tako zaupne, tako prirčne, kakor bi se rodile iz srčne krvi. Ker je ta devetdnevnicu ogledalo njegove otroške ljubezni do Marije, naj jo kar v celoti pri- občimo. Takole se glasi:

Ljuba Mati Božja:

I. Z velikim zaupanjem se na Te, o Lurška Ma- rija, obračam. Prav Ti si mi poslala vodo iz Lur- da. Zato trdno upam, da me boš ozdravila . . . Oče naš itd.

II. O ljuba Lurška Marija! Voda, ki si jo po- klicala iz divje, trde skale, jih je že tisoče ozdravila. Daj, naj tudi meni pomaga ta voda. . . Oče naš itd.

III. O ljuba Mati! K meni si prišla danes in poslala si mi lurške vode. Zato upam, da me boš gotovo ozdravila. Naj mi lurška voda pomaga, kot je že tisočim. . . Oče naš itd.

IV. O ljuba Marija! Jaz imam veliko zaupa- nje v Tebe. V Tebe sem vedno zaupal. Ne bom osramočen . . . Oče naš itd.

V. O ljuba Lurška Gospa, ki si v Lurdu tako slavljen in češčena. Ozri se name! Izprosi mi milost živeti brez greha in zvesto služiti Jezusu in Tebi! Oče naš itd.

VI. O ljuba Marija Brezmadežna! Ti vse pre- moreš pri Jezusu, Tvojem Sinu. Izprosi mi ljubo zdravje na duši in telesu, da bom mogel vestno vršiti svoje dolžnosti. . . Oče naš itd.

VII. O ljuba Marija, brez madeža izvirnega greha spočeta! Radi prednosti, ki si jih prejela od Gospoda mi podeli ljubo zdravje in daj, da bom le to rabil v čast božjo, zveličanje svoje duše in duš svojih rojakov! . . . Oče naš itd.

VIII. O ljuba Marija, hči nebeškega Kralja, mati včlovečene Besede in nevesta sv. Duha! Ti si vsemogočna po svoji priprošnji. Prosi presv. Troji- co, da zadobim popolno zdravje. . . Oče naš itd.

IX. O ljuba Marija, Mati Božja in naša Mati, polna milosti, vzvišena nad angele in svetnike! Bo- di pozdravljena Roža skrivnostna, katere cvet je pri- nesel veselje nebeščanom, radost in zveličanje svetu, Najlepša med vsemi stvarmi, najbolj oblagodarjena z milostmi. Ozri se name in pomagaj mi k zdravju... Oče naš itd

Čim bolj je pešal in čim bolj zagonetno so mu od- govarjali na prošnje, naj mu polajšajo bolečine, ka- korkoli že, tim bolj otroško in skalnato trdno je bilo njegovo upanje. Ko se mu je od oslabelosti in silnih bolečin včasih že malo zmedlo, je še pisal bl. lurški Bernardki otroško prirčno pisemce, naj se še ona zanj potegne pri Mariji. Med drugim piše: "Ljuba Bernardka! Ti, ki si se meni že prikazala, dasiravno se Te v življenju nisem dosti spominjal. Ti mi prideš na pomoč. Prosim Te, Bernardka, da mojo bolezen ozdraviš." Ta proseči vzdih se mu je še ponovno izvil iz srca, a so se mu misli zopet zbledle. Menda so bile to njegove zadnje pisane besede. V teh vro- čih željah in nadah mu je 10. febr. ob pol 11. dop. zastalo drhteče srce. Po prestanih bolečinah za- naroklo obličje se mu je omililo v lahen usmev, kakor bi bila v luči večnosti njegova prva molitev: "Za- hvaljen Gospod, zahvaljena moja ljuba Mati — da nisem bil uslišan!"

Ker je bilo v začetku tedna, je ležal na mrtva- škem odru kar v cerkvi sv. Štefana. Vsa verna slo- venska Chicaga ga je hodila kropit in molit za pokoj njegove duše. Pogreb je imel tak, kakoršnega bi pri sv. Treh Kraljih gotovo ne imel. Nad 20 stanov- skih tovarišev, svetnih in redovnih, raznih narodno- sti, je molilo bilje in prisostovalo žalnim obredom. V ganljivih besedah se je poslovil od njega Rev. Benvenut Winkler, O.F.M., ki mu je govoril tudi za srebrno sv. mašo. Celo v precej oddaljeni Lemont mu je sledilo 31 avtomobilov, z njegovimi najožjimi prijatelji iz Chicage. Na samostanskem pokopali- šču pri Mariji Pomagaj bo kot prvi duhovnik čakal dneva vstajenja.

Z njim smo izročili materi zemlji duhovnika vse- skozi brezmadežnega življenja. Njegova vera je bila na širokost in globokost kakor vera starega o- čanca tam kje na Vrhu pri sv. Treh Kraljih. Nje- gova pobožnost je bila kakor pobožnost naših hri- bovskih mamic starega kova. Najznačilnejša po- teza njegovega življenja pa je bila otroška pripro- stost in prostodušnost. Ko bi me vprašali, kaj mu naj napišejo na njegov grobni spominek, ki bi naj- bolj karakteziralo njegovo življenje, bi dejal, naj mu napišejo one svetopisemske besede: "Ako ne bo- ste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo."

Današnji mašinizirani, mehanizirani in blazirani svet teh svetopisemskih besedi več ne razume. Zato tudi ne razume božjih otrok, ki po letih niso več (Dalje na str. 156.)

*Sestram
v Gospodovi
službi,*

*našim
učiteljicam
mladine.*

Z GRIČKA ASIZIJ.

A našem gričku je pač zmiraj kaj novega. Velikonočne praznike smo praznovala kaj lepo. Slavnost je povzdignila naša lepo okrašena kapelica. Saj so pa tudi zakristanke imele celi teden dosti opravka s kapelico. Nekdo nam je svetoval, naj bi imele za Velikonoč vstajenje, kakor imajo po župnijah. Nekaj krasnega bi pač bilo, ako bi se pomikala procesija po našem gričku in bi se vesela aleluje razlegala po tihi samoti.

Tudi naše pevke niso rok križem držale. Naučile so se par novih velikonočnih pesmic. Ustanovile bomo za maj dva pevska zbora: Enega bo tvorila skupina novink, a drugega skupina gojenk. Ne vem, če ne bomo prekosile chicaških pevskih društev.

Pravijo, da imajo za Velikonoč kuharice največ posla. Menda bo že tako. Treba je potic, — kruh mora biti druge vrste — in potem pa še pirhi. Omeniti moram, da je naš sv. Jožef v govorilnici (kip sv. Jožefa) dobil tudi velikonočno darilo a ne pirhov, temuč torbico, v katero pobira darove za naš novi samostan. Malo čudno sicer — kakor da bi bil na potu v šolo — a zopet mu pristoji. Vabimo naše

rojake, da si ga ob priložnosti ogledajo in pomerijo, kako globoka je njegova torbica.

Upam, da bomo v prihodnji številki Ave Maria že lahko poročale o gradnji novega samostana, za katerega so zopet darovali sledeči: Mrs. Rose Ovca \$20.00, Miss Jennie Vidmar 50c, Mr. Adamič iz Joliet dal v torbico sv. Jožefa \$5.00, Mrs. Omerzel iz Chicage \$5.00, Mary Kumar \$1.00, Agnes Nerud \$2.00, Roza Serazin \$1.00, Anton Brodarič \$1.00, Josipa Kovačič \$1.00, Anna Frolik \$1.00, John Poljak \$2.00, Frank Vidic \$1.00, Ida Brožič, \$1.00, Magdalena Brišar \$2.00, Josip Drašler \$2.00, Veronika Rojko \$4.00.

Za priboljšek velikonočnih praznikov sta marsikaj darovala Mrs. Kremesec in Mrs. Dragovan.

Za premog "Unit Auxiliary" so dali: Rev. John Pershe, Kansas City \$5.00, Mrs. Mary Drčar, Kansas City \$5.00, Mr. Joseph Kastelec \$5.00, družina Golubič, Whiting, Indiana \$5.00, Mrs. Urh, Kansas City \$5.00, Mrs. Grčar, Cleveland \$5.00, družina Dolinšek, Joliet \$5.00, Mrs. Kremesec, Chicago \$5.00, družina Omerzel, Chicago \$5.00, družina Ovca, New York \$5.00, Miss Mina Zabret, New York \$5.00.

Bog plačaj vsem našim dobrotnikom. Naj jih vstali Zveličar obilo blagoslovi.

Uporaba mesečnih listkov.

V. POGlavJE.

Kako se vadimo v navedeni kreposti in premagovanju.

Kakor ti je, dragi čitatelj, izrek na listku po božjem vodstvu osebno v dušno korist, istotako bodi prepričan, da ti bo vaja v omenjeni kreposti in premagovanju samega sebe, prav ta mesec koristna in potrebna. Iz božje roke prejemo oboje, to je, milost za krepost in premagovanje, ker ni mogoče, da bi duša rastle v ljubezni božji brez vaje v krepostih in brez pokore. Ravno krepost in pokora sta tesno združeni; krepost brez pokore ne more trajno obstati, prav tako tudi pokora ne brez kreposti.

Krepost je trajna voljnost duše, da delamo dobra dela. Dobra dela pa so le ona, ki so po božji volji in jih izvršujemo iz namena, ki je Bogu všeč, to je, iz dobrega namena.

Človeka pa ne vodi vedno dobri namen. Le pogosto ga vodijo tudi slabi nameni ali z drugo besedo, vodijo ga nagibi, ki imajo sedež v grešni požljivosti.

Imenovani nagibi se nanašajo na reči, ki so okoli nas, ter zadevajo pred vsem tri svetne dobrine: 1. posvetno čast; 2. časni dobiček; 3. čutno meseno po-

željenje. Ali so imenovane dobrine sveta prave dobrine, ki vodijo v nebeško kraljestvo?

Poslušaj, kako sodi sveti evangelist Janez, ko pravi: "Otroci, ne ljubite sveta, ne kar je na svetu. Kdor ljubi svet, ni Očetove ljubezni v njem. Vse kar je na svetu je namreč poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja. To ni iz Očeta, marveč iz sveta. Svet in njegovo poželjenje preide; kdor pa izvršuje voljo božjo, ostane vekomaj." (Jan. 2. 15, 16, 17.) Sv. Janez nas torej opominja naj ne navezujemo srca na pozemeljske stvari, ker se s tem ne strinja ljubezen božja. Vse, kar je na svetu, je, pravi, poželjenje mesa, lakomnost in hlepenje po

časti, vse to pa nima vira v Bogu, ampak v sprijenem, grešnem svetu in v grešni poželjivosti.

Človek je ustvarjen, da se potem, ko je končal življenje tu na svetu, preseli v večno domovino. Ta sveti poklic pa zahteva sveto življenje: Nič nečistega ne more iti v nebeško kraljestvo. Po grehu pokvarjeni nagibi človeškega srca pa iščejo svojega zadoščenja v grešnih stvareh. Ako hoče tedaj človek svoj vzvišeni namen, večno veselje doseči se mora vojskovati zoper grešno poželjivost, hudo poželjenje brzdati in se vaditi v dobrih delih, četudi s težavo. To je čednost ali krepost. Uršulinka.

(Dalje prih.)

Vsakdanja zgodba.

P. Bernard.

"**B**OSS" v tovarni za igrače je napovedal v petek opoldne, da bo po nedelji za dva dni delo ustavljeno. Šele v sredo naj delavke zopet pridejo.

Novica ni bila prijetna. Tej ali oni mladi delavki je nekaj stisnilo srce. Tisti "nekaj" je bila misel: "Že zopet bo manj plače! Kaj bo, če se tako ponavlja odslej teden za tednom? . . ."

Večina mladih delavk je pa sprejela novico brez posebnih misli, saj so bile že nekaj časa sem vajene podobnih napovedi kot dežja, ki je od časa do časa zmočil in oblatil ceste v majhnem podeželskem mestu.

Tri Solničarjeve sestre, Tinca, Micka in Tončka, so tudi bile med tistimi, ki so se jim napovedale nepristovoljne počitnice za ponedeljek in torek. Niso bile ravno siromašne, zato niso nič vzdihnile ob "bossovi" napovedi.

Doma so povedale: "Spet dva dni brez dela, ponedeljek in torek."

Brat Jože se ni zmenil, mlajše tri sestrice, ki so šele v šolo hodile, so pogledale vprašujoče, oče se je popraskal po osiveli glavi in nekam nervozno zamahnil z roko, mati je vzdihnila in rekla nekaj o nevarno slabih časih.

Pa se je oglasila vesela godba na radiu in se razlila po vseh sobah. Nič več niso govorili o prejšnjem predmetu. Mati pa je odšla v kuhinjo in po njeni glavi so se pletle samosvoje misli.

"Pa bodo spet manj prinesle na plačilni dan. Jože ima tudi skrajšane delavnike. Mož sicer dela in prinese celo plačo, toda mora iti to pot za davke. Hotela sem si drugi teden kupiti nekaj za svojo bolezen, na, pa je šel up po vodi! Zadnje čase se tako slabo počutim. . . Torej bodo vse tri doma v ponedeljek in torek. No, tudi prav, bodo pa prale v

ponedeljek in likale v torek, da se jaz za izpremembo malo odpočijem . . . No, pa tudi prav, pa tudi prav . . ."

Ob tej misli jo je kar prijetno obšlo in skoraj zaveselilo jo je, da Tinca, Micka in Tončka v ponedeljek in torek ne pojdejo na delo.

V soboto so pospravljale hišo in bile prav dobre volje. Mati je iskala prilike, da bi izrekla besedo o ponedeljkovem pranju. Kar tako seveda tega ni mogla ziniti, saj dekleta delajo in služijo in prinašajo domov denar. Siliti jih ne more, da bi mesto nje prale, samo z lepo besedo in še kakšno obljubo po vrhu jih pa vendar utegne pridobiti. Saj so videti tako dobre danes in vesele in prijazne . . . "O, kar rekla bom . . ."

Takrat je zapel telefon in Tončka je planila.

"Helo!"

"Yes, this is me, just tell me everything."

"All right, Monday at 5:00 o'clock."

Mati se ni dosti menila za telefonske pogovore svojih hčerk, zadnje besede so jo pa zbudle v prsih.

"Pa ne, da bi imele kaj drugega v mislih . . ."

Od tedaj ste bili dve stranki v hiši, ki sta iskali "primernih besed" za pogodbo z drugo stranko. Dekleta so imele dogovor s s petimi prijateljicami, da pojdejo za dva dni v mesto obiskat sorodnike in pogledat to in ono. Lepo bo, zelo lepo, toda materi je treba na čeden način povedati, da ne bo kake ne ljube vojske . . .

Seveda, naravnost upirati se mati ne more. Še manj jim more prepovedati! Ali niso Tinca, Micka in Tončka dekleta, ki stojijo na lastnih nogah, živijo za svoj zaslužek? Vedo, da mati ne bo skušala prepovedovati, toda saj veste, kakšne so matere . . . Povsod vidijo strahove, vse obgodrnjajo in presoajo z nevarnega stališča. Človek ima končno le rajši mir

kot vojsko, čeprav naprej ve, da bo zmagal. Zato je treba materi na lep način povedati. . .

Zvečer so prišle tri prijateljice izmed onih petih in pričelo se je obdelovanje matere.

"Moramo se malo oddahnuti, vidiš, mama! Pa že tako dolgo nismo bile v mestu. Človek podivja, če je zmerom takole na kmetih, v mestecu z 10 ali 15 tisoč prebivalci. Pa za naše sorodnike bo to tako iznenadenje, da nič tega! Pa stalo nas tudi nič ne bo. Veš, bomo hodile, pa bomo že koga dobile, da nas bo vzel v svoj avto. Za krajšo progo imamo že dogovorjeno z enim ali dvema, potem si bomo pa že dalje pomagale. . ."

Tako so navalile na mater in tako so se pripravljale tudi na srečanje z očetom.

Mati je z bolečino v srcu pomislila na pondeljek in njegovo pranje, pa ni nič omenila. Pomislila je pa tudi na tisto pot, ki so jo hčerke in njihove prijateljice imele v načrtu, in nič pripravna se ji ni zdela. O tem je spregovorila:

"Ampak jaz mislim, da to ni za dekleta, takole na slepo srečo na pot in tam po cestah moledovati za vožnjo. Kaj morete vedeti. . ., svet je hudoben. . ., ne veste, kdo vodi avtomobil. . ."

Kako so planile vse naenkrat:

"Kaj praviš? Kaj se nam more zgoditi? Pomisli, da nas bo osem! Po štiri in štiri se bomo razdelile. Če bi bila ena sama ali dve. . . Tako pa le nikanar ne išči strahov pri belem dnevu."

Še je iskala mati razlogov zoper izlet hčerk in še oče je prišel na pomoč. Omahljivo je pritrjeval materi spočetka, polagoma je utihnil, končno skoraj potegnil zoper mater. Hčerke so znale tako lepo govoriti in tako jasno dokazovati. . .

Še eno je poizkusila mati. Najmlajši hčerki Dorothy je potožila:

"Sem mislila, da bodo pomagale priti v pondeljek. . ."

Dorothy je razumela miglje in je potihoma povedala Tinci, Micki in Tončki, kaj je dejala mati.

Za hip so se zamislile, pogledale skozi okno, skomiznile so z rameni in so rekle:

"Well. . ."

Pri tem je ostalo in v pondeljek zjutraj ob petih so odšle. Mati je prala v pondeljek in likala v torek. Devet jih je bilo v hiši, dosti perila se je bilo nabralo med tednom. Vsi udje so boleli mater, najbolj jo je bolelo srce. . .

V torek zvečer ob devetih so se vrnile. Veselje in zadovoljnost in sreča jim je žarela z obrazov, besede so jim pohajale v pripovedovanju, kako čudovito lepe čase so imele. Vsi tam v velikem mestu so bili tako iznenadeni in ponosni na ljubeznive obiskovavke, vse na svetu so poskusili, da bi jim izkazali kar največ prijaznosti in uslužnosti. Teta je

skoraj sapo izgubila, toliko si je dala opraviti s kuhanjem in drugimi pripravami. Drugi znanci so prišli z avtomobili in so odvedli dekleta po dve ali tri na izprehod po mestu, da so videle vse polno lepih in zanimivih stvari. Sploh se ne da popisati, kako sijajno in prekrasno so se zabavale presrečne tri sestre, Tince, Micka in Tončka.

Pa tudi nevarnosti ni bilo nobene. Dobile so vožnjo v lepih in velikih avtomobilih in vsak je bil ž njimi tako gentlemanski, da se kar povedati ne da.

"Veš, mama, če se dekleta modro in pametno vedejo, potem vsak moški precej ve, kako je treba. Tako sem brala že velikokrat in skušnja me uči, da je res. Zato si imela prav nepotrebne skrbi. Pa se je vse tako imenitno izteklo, da ne bomo nikdar in nikoli pozabile."

"Res, nikdar in nikoli. Dekle mora dandanes nekoliko poguma imeti, veš, mama. To je vse. Slabega pa na vsem našem izletu ni bilo, še toliko ne, kolikor je za nohtom črnega."

Tako so gostolele in žvrgolele pred materjo, da še do besede ni mogla priti. Samo prikimavala je in tu pa tam dejala: "Hvala Bogu!" In potem zopet: "No, Bog daj, Bog daj!"

Tince, Micka in Tončka so se pa nazadnje le naveličale pripovedovati in so zaključile:

"Viš, mama, kaj bi bile vse zamudile, ako bi se bile zbale in ostale doma!"

"Mhm," je rekla mati, "vidim, vidim."

Takrat so postale naenkrat tako trudne, da so odšle naravnost spat. Mati je pa odnesla posodo z mize, kjer se je ravno končala pozna večerja in je še dolgo pomivala v kuhinji.

* * *

Ko so zajadrale v deželo sanj, je odprl angel varuh knjigo življenja in je zapisal:

"Zamudile bi bile mnogo, k čemer vas je gnala vaša mladostna sebičnost, ako bi bile ostale doma. Ker pa niste ostale doma, ste zamudile nekaj večjega. Materi, ki je tako želela vaše pomoči, niste naredile usluge. Njene srčne bolečine niste opazile. To se je zgodilo te dni in se je že poprej pogosto in kaj podobnega se bo zgodilo še večkrat poslej.

Sebičnost!

Prišel bo Materni dan. Takrat boste kupile materi lep šopek in boste mislile, da je mati odškodovana za vse tiste stotere in tisočere na videz majhne nepazljivosti in nepozornosti, ki jih hčerke dan za dnevom zagrešite. Na videz majhne, materino srce pa čuti, zelo čuti!

Hinavščina!"

* * *

Hčerke so pa spale v zavesti, da pri vsej stvari ni bilo toliko slabega kot je za nohtom črnega. Še potlej, ko so se prebudile, niso pogledale v knjigo življenja, kaj je vanjo napisal angel varuh.

GLASOVI

od
Marije Pomagaj

P. Hugo.

1. Ob božjem grobu.

Božji grob prav za prav ne spada k bistvu bogoslužja velikega tedna. Ali, kakor pravimo, je nekaj izvenliturgičnega. Pobožen običaj, nekako nazorno predstavljati Gospodovo smrt in pogreb, je nemškega izvora. A je zelo star. Tisoč let nazaj se da zasledovati. Iz Nemčije se je polagoma razširil v Francijo, Španijo in tudi Italijo. Mi Slovenci, ki smo bili kot Avstrijci vedno v območju nemškega vpliva, smo z mnogimi drugimi cerkvenimi navadami sprejeli tudi to. In mi, kar nas je rojenih v stari domovini, si prav tako ne moremo misliti velike noči brez božjega groba, kakor svete noči ne brez jaslic. Tam je božji grob še bolj nazoren kot tukaj. V ozadiju mesto Jeruzalem. Spreddi Kalvarija s tremi križi. Pod njo Gospodov grob. Na njem za rdečimi steklenimi bučami lučke, kakor bi ljubeče duše krvave solze točile nad kalvarijskim zločinom. Pred grobom do velike sobote na vsaki strani po en rimski vojak s sulico, veliko soboto žene, ki hite k grobu. Tak je bil naš božji grob. Ko sem dobil prve hlačice in prvi klobuk s pobarvanim kurjim perjem za trakom, sem šel s starejšo sestro molit, kakor smo kratko dejali. Takrat se mi je božji grob zarisal v dušo, tako, da bi mi bila še danes velika noč brez njega kot slika brez okvirja.

Cerkev je dovolj pametna mati, da takega ponazorjenja velikih in globokih verskih skrivnosti ne prepoveduje, čeravno tu in tam niso v skladu z njenimi splo-

šno veljavnimi bogoslužnimi predpisi. Pač ve, da bi s tem uničila prvovrstni vzgojni kapital. Koliko sladkih verskih spominov iz otroških dni je navezano na jaslice in božji grob, spominov, ki se pozneje o božiču in veliki noči marsikakemu zgubljenemu sinu ali hčerki oglašajo kot poplpljeni zvon nekdanje vere, vabeč jih nazaj v raj vernih otroških dni. Čim bolj se razpasuje materializem, tim večjega pomena so taka nazorna sredstva.

Danes je takozvano liturgično gibanje v živahnem razmahu. Njega namen je, verne uvesti v umevanje in duhovno uživanje cerkvenega bogoslužja. Saj vse cerkveno bogoslužje prav za prav ni nič drugega, kot nekako vidno dalje živeči Kristus. A razne obrede je treba razumeti, drugače jih ni moč duhovno uživati. Kdor jih ne razume, se dolgočasí ob njih. Eno ali drugo se mu zdi celo smešno. Žal, da je bila ta nevednost dolgo časa vsepšólna. Zato so se verni ob teh močnih virih vzvišenih mislih in bogatega verskega čustvovanja često dolgočasili in zunaj cerkve celo svoje šale zbijali o tem in onem. Mnogim, že itak mlačnim, se je zdel čas, ki so ga prebili pri raznih cerkvenih obredih najdaljši. Začeli so izostajati. To je napotilo razne apostole verske obnove po vojni, da so započeli liturgično gibanje.

V naši stari domovini je že v živahnem razcvitu. Začelo se je med katoliškimi izobraženimi krogi, med akademiki. Kako lepo jih je videti in slišati, kadar ima-

jo svojo sv. mašo, takozvano misa recitata. To je, kar mašnik moli pred altarjem, oni na glas molijo iz svojih mašnih knjig, nalašč za to prirejenih. Med sv. mašo pristopijo k sv. obhajilu. Med tako sv. mašo se nihče ne dolgočasí, nihče ne gleda na uro, če bo skoraj konec. Njih duše, ki so s primernim umevanjem in čustvovanjem spremljale nekrvavo daritev, se pomlajene, vse bolj idealne, vse bolj božje in vse bolj močne zopet vračajo v vsakdanjost. Priprosto ljudstvo si tega užitka v celoti sicer ne more privoščiti, ker ne razume bogoslužnega jezika, ročnih mašnih knjig v domačem jeziku pa še nimamo, kakor drugi večji narodi. Vendar potom nabožnega časopisja ter razlaganja cerkvenih obredov tudi nje pridno uvajajo v boljše umevanje in uživanje bogoslužja.

Ameriški Slovenci še nič ne vedo o kakem liturgičnem gibanju. Sicer je naš red v cerkvi lepši kot doma, umevanje in uživanje bogoslužja pa slabše. Kako prazne so bile naše cerkve pri jutranjih obredih velikega tedna, ki so vendar dramatično predstavljale Gospodovo smrti. Posebno moških smo pogrešali, dasi so pri sedanji brezposelnosti imeli čas. Saj je med njimi vendar še mnogo takih, ki radi zahajajo v cerkev, ne samo k nedeljski službi božji, ampak tudi k raznim drugim, zlasti večernim pobožnostim. Sigurno bi tudi k ganljivim obredom velikega tedna v obilnejšem številu prihajali, ko bi jih boljše umevali. Ni njih krivda, da jih ne. Naša naloga je, jih uvesti

v umevanje in uživanje svetih obredov. Če jim pred kako gledališko predstavo razložimo pomen igre, da imajo več užitka od nje, ali se ne spodobi veliko bolj, da jih uvedemo v umevanje krvave kalvarijske tragedije, ki se velike dni tako nazorno obnavlja po naših cerkvah. In kako drobno knjižico z razlago teh obredov bi tudi Slovenci zmogli. Upamo, da nam jo bo domovina, ki je glede tega pred nami, v najbližji prihodnosti dala. Naši veliki bratje okrog nas, Angleži, vse to že davno imajo. S knjižicami v rokah sledijo raznim pomenljivim obredom, mašniškemu, škofovskemu posvečenju, obredom velikega tedna itd. Da bi tudi nam skoraj zasijala liturgična pomlad in z njo nova verska pomlad.

2. Iz groba vstal je ves častit!

Težka mora je legla na srca Jezusovih prijateljev, ko so se vračali od njegovega pogreba. Kajti z njim so šli v grob vsi njih veliki in sladki upi. Tam na potu iz Jeruzalema v Emavs vidimo dva njegovih učencev. Zdaj molče in zamišljena stopata dalje, zdaj živahno pretresata mučne dogodke zadnjih dni. Toda kaj pomaga: Jezus, kralj Judov, je v grobu. "Mi smo upali, da bo on Izrael rešil!" Tako je žalostno dejal eden in oba sta zopet obmolknila. Tega mnenja, da bo on kot svetni kralj Izrael rešil pred vsem iz rimske sužnosti, ter mu zopet priboril nekdanjo narodno svobodo, je bila večina. Odtod tako grenko razočaranje. V to noč, trenutno brez zvezd, pa nankrat radostno zadoni: "Vstal je, kakor je rekel. Aleluja." Jezusovi obupani prijatelji so začeli dvigati svoje glave. Njih pojmi o Kristusu kralju so se jeli bistriti. Začeli so v njem pozdravljati duhovnega kralja osvoboditelja iz strašnejše sužnosti, kakor je bila rimska, iz sužnosti pekla. Izza zijajočega groba jih

The Franciscan Printery, Pulaski, Wis.

Very Rev. Ferdinand Pawlowski gen. vizitator našega komisarijata

ni vabilo le temno Abrahamovo naročje, ampak jasno naročje nebeškega Očeta. Mesto judovskega kraljestva jim je svitalo božje kraljestvo. In ne samo njim, nekdanjemu izvoljenemu rodu, ampak vsem, ki verujejo vanj in ga ljubijo. Vstajenje Gospodovo je porok našega vstajenja.

Ko bi tega blažilnega upanja ne imeli, ko polagamo svoje drage in najdražje v grob, ko začne grob zeyati pred nami samimi; da, ko bi tega upanja ne imeli, marsikako srce bi počilo tuge ob odprtem grobu, ali pa obupalo. Že itak se to rado zgodi, zlasti če sveža čustva naravne ljubezni trenutno prevladajo sladko upa-

nje na zopetno svidenje. A to upanje je blažilno in tolažilno le za tistega, ki polaga v grob žrtev, katera je res v Gospodu zaspala. Ne rečem, je svidenje onstran groba brez vere, ker je človeška duša po naravi neumrjoča. A hvala lepa za tako svidenje! Sicer pravi modroslovje, da je boljše biti, magari v peklju, kot ne biti. Toda s tem svidenjem nihče ne tolaži sebe ne drugih. Rajši taji posmrtno življenje. A kaj pomaga tajiti, kar se utajiti ne da. Človekova pot se ne izteče v grobu, ampak se vije preko groba v večnost. Samo da se onkraj groba razdeli v dve čisto nasprotni smeri. Ena vodi v večno življenje, druga v večno pogubljenje.

Le kdor je do groba hodil po poti s križem zaznamovani, bo onkraj groba zavil na pot, ki teče v večno življenje.

3. Trojni Aleluja.

Pri nas je redko, da bi se trojni Aleluja, v cerkvi, v srcu in v naravi strnil v en akord. Narava s svojo Alelujo navadno zakasni. Letos je tudi ona pohitela. Zvončki sicer niso zvonili, ko so se veliko soboto zvonovi zopet oglasili in trobentice niso trobile, kakor v domovini. Pogrešali smo jih, vsaj tisti, ki smo jih za veliko noč vajeni. Pač pa so naše trate že oživele, ptički so že gostoleli. Kar kosali so se v zgodnjem velikonočnem jutru okrog naše cerkvice, kakor bi vedeli, da nimamo drugih muzikantov, ki bi nam za vstajenje zasvirali pesem zmagoslavja življenja nad smrtjo. Vedno bolj se Aleluja iz cerkve preliva v naravo. Ko bi bila še malo več svojega "žegna" deležna, bi ne čakala sv. Jurija na zelenem konju, ampak bi ga že v bujnem zelenem plašču pozdravila. Saj smo se po beli nedelji začeli kar potiti, kakor v juniju. V enem oziru se je kar prezgodaj začelo to življenje. Namerali smo, da bomo šli "grabit", kakor smo v starem kraju nkratko imenovali pomladno čiščenje senožeti. A nas je prehitelo.

Sicer je pa ameriški farmar v tem oziru bolj praktičen. On staro travo in listje ob ugodnem vetru zažge. V par urah je cela farma očiščena in še pognojena zraven. Tako smo v sili storili tudi mi. Naši novinci so imeli s tem posebno veselje. Enkrat bi jih bilo pa skoraj ogoljufalo. Zažgali so bujno, že par let staro travo in zavzeli precej široko fronto ob sosednji farmi, ki je prava divjina, kakor kak pragozd. Ko bi se bil ogenj nje lotil, bi bilo morda treba klicati celo požarno brambo, sicer bi bila v nevarnosti hiša na njenem robu. Prav takrat je začel pihati še močan veter,

ravno v smeri proti omenjeni farmi. Primitivna sredstva naših gasilcev niso več zadostovala. Ogenj je grozil prodreti fronto. Pa Amerikanec si zna pomagati, kadar mu prede. K sreči se tam skozi vije mal potoček. "Ala fantje, habite doli," se oglasi po velje, "namočimo jih v potoku in v boj z njimi proti ognju!" Rečeno, storjeno. In ogenj je bil zadržan v mejah domače farme. Zmagoslavno so se vrnili domov s kapucami za vratom in z mokrimi habiti na rokah. Oče magister jih je pa gledal, kakor koklja račice, k so ji v vodo ušle. Vendar je moral vsaj po dejanju priznati, da so jo dobro pogruntali.

Zadnje dni smo domače pokopališče nanovo lepo ogradili. Sedaj je bomo še prekopali, lepo zravnali in s travo obsejali, da bo res božji vrtiček, določen za najplemenitejše seme, ki vzbrstelo in vevelo ne usahne in ne uvene več. Ob potu na pokopališče mislimo postaviti sv. križev pot, katerega zadnja postaja bo na pokopališču. To bo potem najbolj priljubljena pot, od katere ne bodo samo živi, ampak tudi rajni, in ti pred vsem, imeli dobiček. Naš strokovnjak v vrtnarstvu itd., brat Viktorijan, je te dni odnekod prinesel vrbe žalujke, in jih nasadil, da jih pozneje, ko se dobro vkoreninijo presadi na pokopališče. Iz Michigana pričakujemo mladih smrek, ki jih nameravamo posaditi vzdolž ceste. Različnost drevja zelo poživi farmo. Tako bodo letošnji romarji Marijo sicer še našli v starem domu — in kdo ve, koliko let še — okrog nje bodo pa videli marsikaj zlepšanega. Ne pozabite, da je na praznik Marije Pomočnice 24. maja, ki bo letos ravno v nedeljo, prvi romarski shod.

To je že nekaj let sem nedelja Društva Marije Pomagaj iz Chicago. Ono otvarja romarsko sezono. Tudi letos jo bo otvorilo.

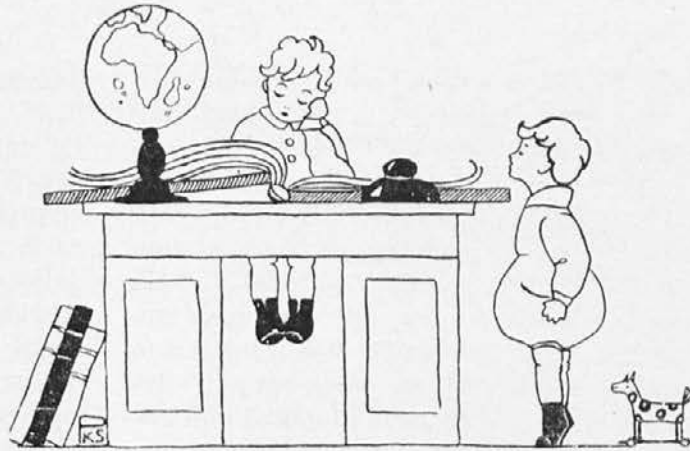
Seveda so tudi vsi drugi dobrodošli. Ob 10, po starem času, bo sv. maša in pridiga. Ostalo bo pravočasno na drugem mestu oznanjeno. Že zdaj opozarjamo na to, da v sezoni ne bo vsako nedeljo desete maše, ampak samo takrat, če jo bo večja romarska skupina naprej naročila, oz. se javila, da pride. To pa zato, ker moramo ob nedeljah vsi, razen enega, ki zjutraj doma mašuje, ven na pomoč. Da bo ta smel imeti drugo sv. mašo ob 10., se zahteva večje število pričujočih, ki še niso zadostili nedeljski dolžnosti. Prosimo, naj oni, ki bodo to brali, isto dalje povedo svojim znancem, da ne bo kdo na božjo pot prišel in ostal brez maše.

4. Vizitacija.

Kaj pa to pomeni. Samo na sebi pomeni obisk. A mi pod to besedo razumemo le uradni obisk naših višjih predstojnikov, ki morajo gotove čase vse natanko pregledati, če odgovarja našim redovnim vzorom, ali ne. Vsako leto vsaj enkrat to stori krajevni višji predstojnik, pri nas komisar. Vsako tretje leto pa pride na vizitacijo ali vrhovni redovni predstojnik sam, ali kakega drugega pooblasti, da v njegovem imenu to stori. Ta je sicer vedno frančiškan, a nikoli domačin. Ker so za naš komisarijat od zadnje generalne vizitacije potekla tri leta, nam je redovni general, ki v Rimu rezidira, določil za generalnega vizitatorja komisarja poljskega komisarijata, **Very Rev. Ferdinanda Pawlowski**. Na Belo nedeljo smo ga slovesno sprejeli, kakor jo vleva redovni obrednik. Ko je vse natančno pregledal in izprašal, je prav zadovoljen z vsem, kar je videl in slišal, odšel dalje obiskat naše druge komisarijatne postojanke.

Vsem skupaj polno duhtečega duhovnega šmarniškega cvetja in na svidenje pri Mariji Pomagaj!

AVE MARIA

NAŠI MLADINI

A TRIBUTE TO MOTHERS.
(Dedicated to My Dear Mother)
by
Fr. Leonard Bogolin, O.F.M.

ICTURE to yourself a golden-haired child within a shady bower where nature cries out in all her joy. Where beautiful flowers give forth their carol in blossoming glow; where the birds rent the air with their joyous songs; where the meandering river, in silvery gloss and plaintive swishing tones, flows on to be lost in the wide sea. But all these are homogeneous of intent, — to make joy with the fair child within their midst. The latter reclines upon the bank of the silverlike belt of water and now dallies with the sand and pebbles,— now he turns to childish ceramic art. Truly he is gladsome; his surroundings tend to this end; — all else is forgotten at this moment.

Then a voice, sweet and inviting, falls upon his ear. Immediately he forsakes all, — flowers, birds, river and play, — and hurries to the one who is his greatest joy, whose face and voice are to him more than the blooming flowers and the chorus of songsters or the ever flowing river, — : “Mother!”

MOTHER! What undescrivable heart-felt sentiments and susceptible emotions course through our blood at the mere expression of the word! MOTHER! How sweet! How pregnant! This amiable title bespeaks volumes. It is a simple inscription to the life-work of womanhood; — a tone, singing the praises of the love, suffering, fortitude and loyalty of Mothers!

MOTHER! What mortal can with justice to that sacred name picture in his simple tone its grandeur and beauty? Where is the pen that can indite a eulogy worthy of so great a theme? That simple word bears the fragrance of a new spring; it enhances the noblest and enrapturing sentiments; and as such, can only be worthily described by the golden pen of an angel.

MOTHER! LOVE! God, the greatest Love, has placed into the heart of every mother the unquenchable fire of true love. The Creator knew that “love” was a necessity to every human heart and for that reason He bestowed it to mothers in a preeminent degree, so to say, He made “love” the greatest gift of womanhood. It is the intense fire by which mothers not only “warm those near and dear to them”, but spread its flame and start aglow in their offsprings the true charity about which their hearts revolve.

A writer describes it thus: “Most beautiful flower thou art, Mother’s love! When a heart is weighted and dreary, and the soul broken-down and void of all sweet blessings, then it flies to thee, burning love! And you replenish that heart with heavenly gifts and as a golden rainbow, you spread your mantle of love over it.” (Dr. I. Trcar.)

What else is it if not love, a mother’s great love for her child, which induces her to undergo hardships and trials, to relinquish her ease and comfort for the sake of her dear one. Truly, this is a love which one can never possibly forget. Mother’s love is constantly with us, we cannot flee from it. From her dear arms, from the first time her tender hands placed upon us her blessing, to our last final end, our Mother’s love shall be with us. Yes, her “love reigns eternal” in our hearts.

That “word”, once it falls upon our ears, causes a reaction similar to that of the golden-haired child. If our amorous sentiments have relinquished their hold upon our hearts, then, it is, that the very sound of this enticing word awakens us to that virtue of love which we, as Catholics, ought to possess. Or perhaps, we are on the very edge of desperation; — then it is that the sweet memories and the voicing of the endearing term “Mother” becomes the source of much needed hope, which inspiration drinks deep of the poetical fountain of thought. Be it whomsoever it may, the hardened sinner or the elated of the world, all are animated alike when devoid of charitable feelings at “Its” mere sound. Though the depressing hand of gloom may pall the voluptuous

pleasures, and all about us may grow trivial and ordinary, bordering on coldness; when those whom we were wont to call by that amiable title of "friend", may turn upon us and leave us seemingly alone in this vale of woe, then it is that the unique power of a mother exerts itself and instills the waning heart with palpitations of true joy, loyal friendship and firm hope.

Surely, in the depths of our hearts arises a memory of a tender caress, a sweet kiss from one whom God has chosen to care for us. And we, how have we repaid her love, her sufferings and trials in our behalf?

The beautiful month of May has been ordained by the Church as a time of special devotion to the Holy Mother of God, the Queen of Mothers. And as such, we, as Catholics, have the momentous opportunity of reflecting upon the virtues and glories of the Blessed Virgin. And in your prayers to our heavenly Mother fail not to remember your own mother. Ask the Blessed Virgin to plead for her and to obtain for her all necessary and salutary graces. And if it be that mother has already been called before the Almighty Throne, then pray with greater fervor and thus give thanks to her for her love and trials here below. And surely she will ever continue to spread her benign influence over you. Yes, pray during this month that God may bless your mother, living or dead.

A LESSON IN LIFE.

By La Sallita

ROTHY Broudale was a very nice and modest girl, and had a host of friends among the girls of her age. Just as many other girls, Dorothy had what one would call her bosom friends. These were Wilma Edwards and Josephine Arnold. The three of them were inseparable pals for a few years now, and the townspeople marveled at the way the girls get along. There never would be a social event of one type or another that the three did not attend together.

It was spring-time—the time of the year when youthful fancy lightly turns to thoughts of Love. The girls were discussing their latest friends.

"I met Jim Watson, to-day," raved Josephine. "He's such a nice boy, so polite and courteous. He certainly seems to be a friend worth having. He asked me for a date and I stalled him off. You see, I want to find out more about him before I accept his companionship."

"You, fool," put in Wilma. "Why I would grab the chance. Jim Watson is very wealthy and considered the catch of the town. Of course we do not

know much of him as yet, but we can soon find out—but then, again, he has plenty of money and an adorable little roadster, what more do you want? You probably will never get the chance again, Josephine."

"I don't know, Wilma," said Dorothy. "I think that Josephine is right when she says that it is her desire to become better acquainted first. Why, we don't even know whether he is a Catholic or not. What do you suppose that Sister Dolores or Father Glaven would say about such an affair. You know how Father has preached against mixed marriages and the younger generations associations with people of other creeds. I personally do not think that we can ever know too much about any one particular person."

"Well," said Wilma, "Regardless of what you two think I still agree with myself in regard to Jim Watson. If I only get half a chance I am going to grab it."

"Your'e welcome to it," generously added Josephine.

Thus the girls separated. After that, Wilma wasn't seen with the two girls as much anymore and the people began to talk about it and cast curious glances at her erstwhile friends' direction. They wondered what had happened but no one had nerve enough to question them about it. Nevertheless, one spinster, Dora Greene, approached Dorothy and asked her what the trouble was.

"Oh! Wilma is keepng company with Jim Watson, and can't come with us anymore," said Dorothy.

"Jim Watson!" echoed the spinster. "Why, I, I, can hardly believe it. Do you know that Jim has no religion at all and that his reputation is very shady? Why, they say that he had to leave Taylorville on account of an affair he had with some girl out there. Oh! what will ever become of Wilma—I am going to speak to Mrs. Edwards about it to-day." With this she walked off, leaving Dorothy to think over the situation.

"I knew that Jim Watson wasn't any good, in the beginning. No one who spends their money as foolishly as Jim Watson does, could be any good." With these thoughts on her mind Dorothy wondered what would really become of her old time friend. She couldn't see how Wilma could throw her religion into the dust for a fellow who wasn't worth anyone's love—a fellow who didn't care whether there was a God or not.

* * *

The spinster made her way to the Edward's home and she just reached the place in time to see Wilma drive off with Jim Watson in his sport model roadster.

She found Mrs. Edward's washing up the dishes in the kitchen. She hated to speak to her about it but she felt that it was her duty.

"Why Dora Greene," greeted Mrs. Edwards. "What brings you here. This is something unusual."

"How do you do, Mrs. Edwards," said Dora in a quiet tone. "Yes, it is something unusual that brings me here. I felt it my duty to inform you about the type of fellow your daughter is keeping company with. I just saw Wilma drive off with Jim Watson. What do you know about Jim Watson, Mrs. Edwards?"

"Why, he's a nice boy—very mannerly. He's been here quite often and he seems to have taken a sort of fancy to Wilma. Why should I interfere—he has plenty of money and that seems to be all that is necessary."

"All that is necessary?" questioned Dora.

"Why, Mrs. Edwards, you do not mean to tell me that you do not care about the past reputation of your future son-in-law. Do you know that Jim Watson has no religion at all?"

"No religion?" repeated Mrs. Edwards excitedly. "I never thought of that. Good God! what have I allowed my daughter to get into. By the way, how do you happen to know all of this, Dora?"

"My sister from Taylorville told me," said Dora. "You know that that was where Jim Watson came from, and his reputation in that town was very unsavory. They even say that he left the place because he was really forced to."

"If this is true," put in Mrs. Edwards, "I will never forgive myself for not inquiring more thoroughly about Jim. I shall speak to Wilma this evening for I will not be able to rest until I do. The dear child, she is all I have, and since William died she has been the only comfort that I have had."

"Good-day, Mrs. Edwards, I must be going."

"Thank you, Dora, for enlightening me on this subject. I certainly appreciate it very much."

That night, Mrs. Edwards sat unpatiently waiting for Wilma's return. It seemed that the minutes were woving very slowly, or was Wilma staying out later than usual. Finally she came.

"Mother," she said in surprise, "What are you waiting for?"

"Wilma, I must speak to you on a very important subject. Do you know all there is to know about Jim Watson? Do you know that Jim has no religion at all?"

"Bosh! mother," frowned Wilma. "What's the difference if he hasn't any religion. I can follow my own. He has promised not to interfere on that point. In all, he has asked me to marry him, and I have accepted. We are to go and see Father

Glaven to-morrow. I know that Father will not like it, but when I explain to him he will understand."

"Dear daughter, I am sorry that it had to go as far as this. I was just notified to-day about Jim's past. Before this, I always thought that he was a model boy. But now, I am afraid I will have to ask you to give him up."

"Never," stoutly declared Wilma. "I intend to marry Jim and no one can stop me. I am eighteen and the law says that I am of age. Anyway I don't believe all of this gossip about Jim."

"Daughter," said Mrs. Edwards, "If you intend to marry Jim Watson, you need never set foot inside of this house again. I'll have no atheist living under my roof."

"Jim has plenty of money," snapped back Wilma. "We will not be dependent on anyone."

So it came to pass that Wilma and Jim were married and went to live in another section of town. Little was heard of them and the townspeople soon began to talk. Wilma wasn't seen at Mass on Sundays, and this tended to bring a different light upon the situation. The only conclusion that the people could come to was that Jim Watson refused to allow her to keep up her religion.

Mrs. Edwards was aging considerably—what could age anyone more than worrying over the fate of an only daughter. The neighbors and friends sympathized with her, but what good was sympathy, when what she wanted was her daughter's love for God returned. She finally succumbed to the Grim Reaper.

It was at the funeral of her mother that the townsfolk again saw Wilma. And oh, what a different Wilma. The neatly dressed, alert young Wilma of former days was now a shabby, drab-looking and thin woman, who looked at least forty, but, in reality, was only nineteen. In her arms she held a sickly child, who it seemed was not getting the proper attention.

The sympathetic parishioners who watched at the wake were very kind to her—in fact, so kind that Wilma just broke down and wept out the whole miserable story to all of them. It was something like this—they hadn't been married two months, when she realized her mistake. Jim began to drink heavily and spent all his money gambling. In the end he lost all of his money and she had to go out and earn a living. Jim left for parts unknown and she had been living all alone in a cabin on the other side of town.

When Dorothy Broandale heard of this she immediately came to see her old friend. After hearing the story from Wilma's lips she said:

"Wilma, I want you to come and live with me and mother."

"But Dorothy, will your mother allow you to do this for me. Won't she object? How can you be so good to me after all I have done to you!" Wilma was overcome with emotion for she could hardly believe her ears when she heard Dorothy's offer.

"Mother won't mind," added Dorothy. "One miss-step in life doesn't lower anyone in her estimation, and she has always taught me to be the same. She says that we live to learn. Come, Wilma, won't you?"

"Yes, I will," decided Wilma. "And I promise the dear Lord now, that I shall never forget about Him again—and I shall pray every day and ask God to create more people with a friendship like your's and your mother's, Dorothy."

As the years went by, Wilma continued to live at the Broundales, even if Dorothy was married and no longer lived at home. She proved to be an expert housekeeper and she was of great assistance to Mrs. Broundale in her old age.

The sickly child she had brought with her so many years ago was now a healthy rosy-cheeked girl of fourteen. In June she was to graduate from St. Mary's school and she had already asked her mother's permission to enter the convent in September.

Wilma was over-joyed when she heard this for she knew that if her daughter entered the convent she would be spared the sordid things in life that she, herself, had to deal with.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

The next day Francis recommended brother Elias and himself to the prayers of the brothers staying at home, and the two departed.

It was a blistering hot summer day. As if it were bound to set all Umbria on fire, the sun burned in the steeply sky, which itself seemed at white heat encircling so mighty an oven. And as if the atmosphere itself had become paralyzed and dead under the fiercely glowing rays, not the slightest breath of wind stirred in the air.

Francis surrounded by God's nature almost entirely forgot why he had started out on the journey, that this pilgrimage would point out to him the fate of the soul of Elias. He stepped happy and joyful along the white road. He smiled to himself as a child admiring a beautiful toy. Now and again, he

winked up at the sun in the heavens, as in insufficient wonderment and enjoyment of a sun so warm and a sky so beautiful and clear and hot, so grand a lake of molten steel.

And he began to give vent to the overwhelming happiness of his heart: "O brother Elias, do you not enjoy all this beauty, the sun and the glowing sky? Does nothing move you, does not the goodness of our Lord God fill you with radiance, which gives us this bright, warm light, this pure beauty of the heavens and the earth?"

Upon a dark and scornful look upon the heights Elias impatiently muttered: "I should be happy? For what reason? That I gape in this heat like a fish that is thrown upon the sand?"

"O brother Elias," mourned Francis, "your heart is not childlike in its purity since it appreciates not the beauties of God nor enjoys them."

An indifferent gesture of his hand was Elias' only answer.

Francis in his unconscious fervor walked faster and faster. Elias fell behind one pace, two paces, three paces and even more.

And he began to grumble: "What is your hurry, Father Francis? You force yourself on like an animal which the driver is everlastingly whipping."

Once again Father Francis said gravely: "O brother Elias, does not the love for the good God hurry you on? Are you so lukewarm? O, brother Elias, you poor one, what if the Lord God should cast you aside?"

Elias uttered no word. To him comment to remarks of this nature seemed entirely unnecessary.

As they walked along the road, a farmer met them. Before him he drove a lean donkey. When he came within a few paces of them he stopped,—the animal continued slowly on its way by itself,—and inquired: "Say, you two, are you from Assisi? From the order of Francis?"

"We are, brother mine," politely affirmed Francis, who in all good culture was a flower of chivalry.

But the farmer would notice only Elias, who was a stately and comely man, and hardly paid any attention to the weaker brother.

"But whither leads your way?"

"What business is it of yours! Go after your donkey!" Elias answered rudely.

"O brother Elias," Francis exclaimed anew, "know you that courtesy is a sister to love, which pacifies anger and hatred, harbors and enriches peace and happiness? O, if you but had more politeness, more patience and more love towards your fellow-man, how much more joyfully would your soul soar to the heavens!"

Elias frowned and was silent.

Francis then turned to the farmer, bowed in knightly manner and pleaded: "By the love of Christ, O brother, pray, pardon us."

Then the farmer in wonder and in joy smiled beamingly and said: "Why, **you** are Francis! No one else, they say, can speak so lovingly and gently as Francis. Bless me, father!"

Francis, whom the praise had pained and frightened, hurriedly raised his hand and fervently blessed him: "The peace of the Lord be with you on all your ways, brother mine."

And he walked fast away.

The farmer, confused but happy gaped after them. But as if he had suddenly remembered something, he presently stepped after them.

"Here, O men of God, I have silver money. I do not need it, but you two are poor. Take it, I beg of you!"

"Poor?" exclaimed Francis in astonishment. "Rich, rich, brother. Look, the whole world is ours. For everything that is God's is also of God's children."

"But still! Take it and pray for me! Take it, please, please!"

When he saw, that Francis hid his small fragile hands in his cloak as if he feared that the money would soil them, the farmer then pressed upon his companion. This one, at last, with a sidelong glance at Francis and with seeming indifference said: "Since he gives us no peace, let us take it. Perhaps we shall yet need it badly on the way."

And he accepted the money.

But Francis remained silent. Yet he seemed to be very much engrossed in thought and sad.

They continued on their way until they came to a river. As far as eye could see there was no bridge. Then Francis made the sign of the Cross over the water and said: "In the name of the Lord let us proceed!"

And they walked over the water as before on dry land.

When they were already near the opposite shore, the feet of Elias suddenly began to sink into the water, step by step, more deeply.

"Father, give me your hand, I am sinking!" called he in great fear.

"You are sinking?" Francis, affrighted, exclaimed, turned rapidly and stretched forth his hand, at the touch of which Elias again rose to the surface. "O brother Elias, you have so little faith and confidence in God? And see, your love for holy poverty is too weak. Why did you have to take that money? It was that what pulled you down into the depths! O brother Elias, without a great love for our bride, holy Poverty, you will not safely cross the river of transgressions."

Elias answered not. He only breathed a deep sigh of relief after his fright and in hearty gladness that he was once more safe and sound on dry land.

After long journeying they arrived breathless to the foot of the holy mountain. At least, Elias was very much out of breath. And he hoped that here at last they would sit down awhile in the shade and rest.

But it seemed that Francis did not even see the shade. Moreover it seemed as if he purposely avoided it. Although they could have climbed the mountain almost entirely in the shade, yet Francis intentionally sought paths where the sun struck them full force and burned them with all its might. And Francis hurried on as if it were a matter of life and death, faster than before upon the level road.

Suddenly Elias collapsed in the shadow of a great oak tree by the way. He picked up his bare foot and groaned: "I cannot go on, Father. I have sprained my foot, if not broken my leg."

Francis stopped. He stared long and intently and astoundedly at Elias as if he saw an evil apparition before him. He sobbed aloud. Weeping bitterly he spoke to Elias lying in the shade:

"O brother Elias, O you poor brother, what will become of your unfortunate soul? But, there is no truth in it! O brother Elias, beg God every day for mercy. Beg him by the love of His beloved Son and by His precious Blood. Perhaps He may yet spare you and not condemn you."

Long, long Francis wept in his great worry and suffering because of the brother's soul, for he realized that it balanced on the brink of hell. He could not, could not be consoled, for he loved also Elias, as he loved all his brethren, and wanted them more than himself to enjoy heavenly happiness.

WHY ARE FARMERS MORE HEALTHY THAN THE CITY-DWELLERS?

A certain city-dweller once invited a farmer to dinner. During the repast the lord spoke thus to his guest:

"Everyone knows that the city-man enjoys better prepared food than the farmer. Nevertheless you farmers are stronger and more healthy. It is strange!"

Here the farmer interrupted saying: "There is nothing strange about it! Have placed before me a dish covered with a napkin." The request was complied with. Then the farmer said, "At the close of the meal I shall tell you why it is not strange."

At length the order was given to serve the dinner. The repast lasted long. The farmer, judging

from appearances, was truly enjoying the food. But the host was somewhat perplexed at the odd actions of his guest who, as each course was brought on the table, would take a spoonful and put the contents into the covered dish.

Finally the dinner came to a close. The farmer took a spoon, removed the napkin, and thoroughly stirred the ingredients of the special dish. This having been done he turned to the lord and said, "Tell me, would you eat such a mixture?"

"Not I," answered the host.

"Neither would I," replied the farmer. "And I believe your stomach would also answer in like manner. And now I shall show you that there is nothing strange about farmers being healthier than the city-masters. Every meal you fill up your stomach with such a mixture as you see before you. We farmers, on the contrary, eat potatoes with cabbage, or cabbage with potatoes; or beans with lettuce, or lettuce with beans; or mush with bread, or bread with mush. You see, only little mixture, thanks be to God!"

Ciril Podržaj—Fr. G.

PISMA.

7 A, R. I., Mt. Assisi.
April 8, 1931.

Dragi striček:

Velikonočni prazniki, ki smo jih tako veselo praznovali, so minili. Tudi smo imeli dosti pirhov in upam, da zajček tudi Vas ni pozabil.

Dne 22. marca smo imeli igro. Bila je zelo smešna. Ta dan smo obhajali god častite sestre provincijalke.

Dobro smo se imele. Zdaj pa pozdravim Vas in vse čitatelje Ave Marije.

Stephania Slapnick.

Lemont, Ill.
April 8, 1931.

Častiti gospod urednik:

Gotovo me več ne poznate, ker se že dolgo časa nisem oglašila v našem "kornarju".

Velikonočne praznike smo veselo obhajali. Vsi smo imeli dosti pirhov.

Vreme je bilo zelo lepo. Solnce je sijalo celi dan. Lani, ko sem bila še doma na Velikonoč, ni bilo tako lepo, kakor je bilo letos tu v Lemontu.

Upam, da ste tudi Vi veselo obhajali velikonočne praznike.

Zdaj nimam nič več za pisat.

Lepo Vas pozdravlja, **Josephine iz Sheboygana.**

Lemont, Ill.
April 8, 1931.

Dragi striček:

Čas je, da se zopet oglašim. Povem Vam, da smo imeli igro, ki se je imenovala "Gospa Pipič in gospodična Tipič". Jaz sem igrala vlogo gospodične Tipič. Igra je bila precej kratka — to so rekli tudi moji stariši — a bila je zelo smešna. Moja mama je rekla, da so ji solze padale od samega smeha. Mislim, da je to dosti o igri.

Zdaj pa par besed o Veliki noči. To je bilo veselja že celi teden poprej! Saj veste, kako je, ako mora človek sedeti v šolskih klopeh — a sedaj ni trebalo, ker so bile počitnice.

Easter Bunny nam je prinesel mnogo pirhov. Najboljši pirhi so bili moji starši, ki so me prišli obiskat — seveda ne praznih tok.

Mama mi je spekla dobro potico.

Upam, da se je tudi Vas spomnil Easter Bunny. Sedaj pa je konec vsega veselja in zopet je treba sedeti v ozkih šolskih klopeh.

Lepo Vas pozdravlja,

Frances iz Jolieta.

7 A, R. I., Mt. Assisi.
Lemont, Ill.

Dragi striček:

Zopet se lahko oglašim v listu Ave Maria in ob tej priložnosti pozdravim tudi svoje stariše. O saj vem, da bosta mama in ata hitro pogledala v Ave Maria, če je kaj napisala njihova Helen.

Moram Vam naznaniti, da mi ni bil nič dolg čas po domu. Tu smo se imeli prav lepo. Seveda je pri stariših najlepše, pa kaj čemo, ko ne moremo biti zmeraj skupaj.

Upam, da ste bili zdravi, dragi striček, kakor tudi moji dragi tam v Clevelandu.

Vse skupaj Vas pozdravlja,

Helen Kness.

Lemont, Ill.
April 8, 1931.

Dragi striček:

Zopet imam priložnost, da lahko pišem v Ave Marijo. Velikonočne praznike smo obhajali na našem gričku prav veselo: Imele smo dosti "fun" in "good time".

Dne 6. aprila so me prišli obiskat moj ata, brat in en prijatelj od ateta. O kako sem bila vesela! Nisem mogla verjeti, da

Radio- pevke iz šole sv. Roka, La Salle, Ill.

res vidim dragega ateta. Le škoda, da so tako hitro odšli. V mesecu juniju pa pride mama in me bo vzela na počitnice. Kako vesela sem, da imam tako dobre stariše, ki tako lepo skrbijo zame.

Lepo Vas pozdravlja,

Milka iz Burtona.

7 A, R. I., Mt. Assisi.
April 8, 1931.

Dragi striček:

Zopet pridem na "kornar", da Vam naznanim, kako je bilo za Velikonoč. Na kratko Vam povem, da je bilo zelo lepo. Imeli smo dosti pirhov in potic. Najlepše pa je bilo na gričku. Tam smo se igrali in pele.

V mesecu marcu smo imele zopet igro. Prišli so tudi moji stariši in so rekli, da je bila igra lepa, le škoda, da je bila tako kratka.

Prosim, molite za moje stariše, da bodo zdravi.

Pozdravlja Vas,

Metka iz Jolieta.

April 18, 1931.

740 E. 232nd St.
Euclid, Ohio.

Dragi striček:

Oh, kako veselo mora biti na Vašem "kornerju"! Zmeraj čitam pisma, pa nikdar ne dobim dosti korajžc, da bi se tudi jaz oglasila. Pa sedaj jo imam in tudi jaz bom stopila na Vaš "korner".

Večkrat pišem v slovenskem jeziku svojemu stricu v Evropo in sedaj bom pisala svojemu drugemu stricu in tisti ste Vi.

Tukaj v West Allisu je dosti Slovencev in le čudim se, da se nihče ne oglasi na Vaš "korner". Morda so vsi kakor sem bila jaz; ali ne striček?

Pa morda jih bom sedaj malo zbudila, da bodo tudi oni začeli pisati na Vaš "korner".

Zdaj pa lepo pozdravim Vas in tudi vse na "kornerju".

Josephine Imperl iz West Allisa.

April 10, 1931.
Burton, Ohio.

Dragi, častiti urednik:

Tudi jaz moram priti na Vaš "korner". Sem v tretjem razredu v Burton šoli in star bom 19. aprila 8 let.

Najprej Vam moram povedati, da smo prišli srečno domov z našega potovanja. Imeli smo samo "en flat tire" domov grede. Vsi smo bili zelo zaspani. Jaz sem šel kmalu potem še tisti dan v šolo. Prišli smo v sredo zjutraj, malo po petih domov. Prav lepo se zahvalim Vam, ki ste nam tako lepo postregli in ste bili tako dobri z nami. Atetu se je jako dopadlo pri Vas in upajo še priti.

Zdaj pa prav lepo pozdravljam Vas vse, kakor tudi sestre sosedo in svojo sestro Milko. Povedati moram, da je njeno zadnje pismo jako poparilo Ernesta.

Vaš

Robert Charles Adamič.

P. HUGO O POK. P. ALFONZU.

(S strani 143.)

otroci. Sv. Frančiška, ki je bil vtelešen evangelijski otrok, bi danes najbrž v norišnico poslal. Gotovo, ni pri vsakem tako lahko ločiti otroškega od otročjega, kakor je bilo pri sv. Frančišku, ker niso v vsakem božjem otroku imenovane svetopisemske besede v tisti izraziti meri meso postale kot v njem. Z otroškim in otročjim je večkrat tako, kakor z barvami v mavrici. Ne veš, kje je meja med eno in drugo. V to vrsto otrok božjih je spadal tudi rajni Rev. Miklavčič. Ko bi hoteli zbrati vse nedolžne, ki jih je v svojem življenju to in onstran morja "užagal", bi jih bilo za malo knjižico. Eden ali drugi mu je zameril, stanovski tovariši so zmajevali z glavami, še cerkvena oblast, če ji je prišlo na uho, ga je posvarila. Ne rečem, s svojega in postavnega stališča so imeli prav. Kajti marsikaj je bilo v nasprotju z obstoječimi predpisi in vladajočimi običaji. Mislim pa, da ga je Bog, ki je vedel, da se ni zgodilo iz na-

Častiti gospod urednik:

Zopet se bom oglasila v Ave Maria. Tukaj pri nas je zelo lepo in ptički pojejo vsako jutro, da jih je lepo slišati.

V naši fari imamo noyega gospoda, župnika, Rev. A. Bombacha. Otroci naše šole ga imajo radi. Večkrat pride k nam v šolo.

Velika noč tudi prihaja. Torej voščim Vam in vsem čitateljem Ave Maria vesele velikonočne praznike. Želim tudi, da bi Vam zajček prinesel mnogo pirhrov.

Ostanem vaša,

Mary Coprich.

1016 McAlister Ave.
North Chicago, Ill.
March 25th, 1931.

Dear Reverend Father:

This is the first time I am writing to you. Many children write to you, so I thought you would like to hear from me too.

One of my girl friends of the Mother of God School, writes to you, and asked me to write to you, once in a while, at least as much as once a month.

I am in the eighth grade, and I have a very good sister (teacher), her name is Sr. M. Edith, I think you know her name, because it was mentioned in the "Ave Maria" once before. I will graduate in June.

Since it is lent now, we have stations every Friday: we have sermons, and stations on Wednesday.

It is time for me to close, for it is near my bed time.

With best regards from

Mary A. Miholič.

P. S. — Excuse my letter, I'll try better next time. I am 14 years old, and am the eighth child of our family, and we had thirteen (13) altogether.

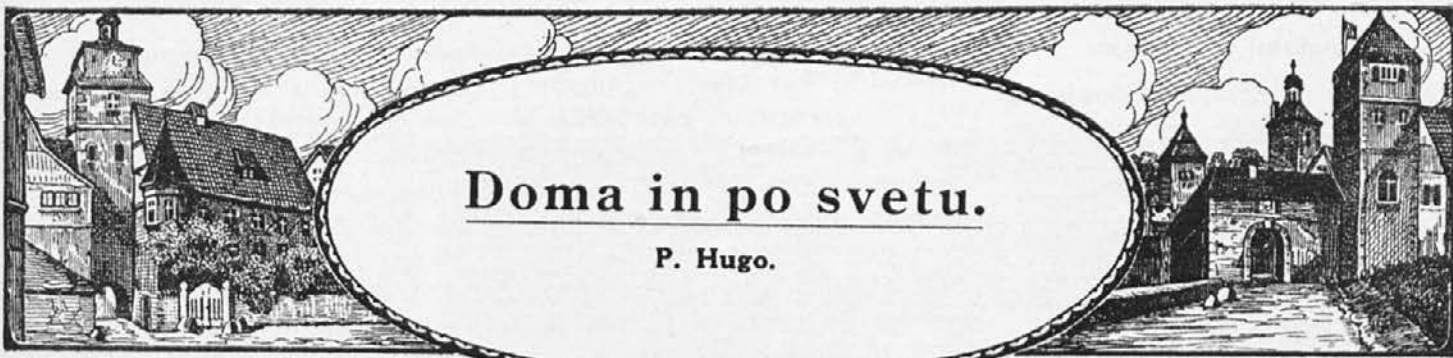
gajivosti, še manj pa iz hudobije, ampak iz njegove otroško-otročje priprostosti, pohvalil, kakor Nataaela. Tudi nad tem so se najbrž drugi zgražali, ko se je odrezal, če more iz Nazareta kaj dobrega priti. Gospod pa, o katerem je to veljalo, je dejal. "Glejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače!"

Drugače na Rev. Miklavčiču ni bilo nič privlačnega. S svojo skromnostjo, otroško pobožnostjo in priprostostjo si je pa zlasti med priprostim ljudtvom pridobil mnogo src. To se je pokazalo zlasti v njegovi boleznini in ob smrti. Njegova soba v bolnišnici sv. Antona je bila večkrat premajhna, toliko obiskovavcev se je nabralo. Čez dan ga je bilo sploh težko samega dobiti. Dejal je, da se mu ni še nikoli v življenju tako dobro godilo, kakor bi se mu bilo v bolnišnici, ako bi bil mogel kaj uživati. Kar bi le želel, bi mu bili nanesti skubaj. In okrog odrpke rakve so se drenjali, kakor bi svetnik ležal v njej. Vsekako so mu po pravici zapeli:

Beati mortui, qui in Domino moriuntur! — Blagor mrtvim, ki v Gospodu zaspe!

SPOROČAMO, DA JE V LONDONU IZŠLA ANGLEŠKA KNJIGA O SLOVENSKIH PLANINAH, KI NOSI NASLOV "BEAUTIFUL MOUNTAINS".

NAROČNIKOM PONOVO PRIPOROČAMO DR. KERNOVO KNJIGO "ENGLISH - SLOVENE READER".

Doma in po svetu.

P. Hugo.

Jubilej goriškega nadškofa.

Gorica je dne 25. marca na najslavesnejši način proslavila srebrni škofovski jubilej svojega nadpastirja Msgr. Sedeja. Ta dan so praznovale strasti, ki divjajo tam s silo kraške burje. Vse se je zavedalo, da je to očetov dan, ko mora govoriti vzajemna otroška ljubezen in udanost. Bil je menda prvi mirni, ves solnčni dan, odkar je utihnila vojna vihra. Gotovo je častitljivi jubilan ta dan še enkrat preromal vsa pota četrstoletja, kar mitra diči njegovo glavo, zlasti odkar mu je postala trnjeva krona. A globoko zasidran v Boga, kakor je, je hvaležno zapel Te Deum, svest si, da je v veselih in žalostnih dneh zvesto sledil Velikemu duhovniku s trnjevo krono. Še se spominjam dne, ko je med nami, njegovimi učenci v goriškem bogoslovju, počila vest: Msgr. Sedej je novi goriški nadškof! Ko smo se kmalu nato poslovili od njega, je globoko resen zapuščal stolico novega testameta, ki jo je še kot stolni kanonik in župnik imel. Kakor bi slutil, da gre Kalvariji nasproti. Toda, kar nam je rad povdarjal, da ne smemo biti viri desideriorum, ampak factorum, ne možje želja, temveč dejanj, to je bil sam. Zato stoji kot 75letni starček liki skala v razburkanem morju, ker njegova moč je v Gospodu. Da bi se mu sedanji veliki petek že tu prelil v velikonočno jutro, polno Alleluje, to je naša želja in molitev.

Ko bi bil molčal. . .

Da, ko bi bil urednik "Slovensko-Hrvatskih Novin" v Calumetu molčal o porodni kontroli, bi bilo bolje zanj in za njegov list. Sicer z ozirom na pisano družbo svojih naročnikov previdno pravi, da ni njegov namen zagovarjati ali obsojati porodne kontrole, ampak samo poročati, kaj časopisje pravi o tem delikatnem vprašanju. A prav zato, ker je to tako delikatno vprašanje, bi bilo treba vse drugače poročati o njem, kot je on. Njegovo poročilo je čisto podobno pripovedovanju kakega bahača, ki se navadno začne: Ne da bi se hvalil, resnica pa je, da... sledi kajenje samemu sebi. Tudi on noče zagovarjati, ne obsojati porodne kontrole. Da, celo tako ponižen je, da to stvar drugim prepušča, ki so bolj poklicani za to. V resnici je pa njegovo poročilo popolnoma v prilog porodni kontroli. V isto vrsto jo stavi, kakor modne zablode. Češ, kakor se danes nad kratkimi ženskimi krili, ki so bila nekdanj v pohujšanje, nihče več ne spodtika, tako pride čas, ko se tudi nad porodno kontrolo ne bo, ko bo splošna in celo državno-pravno dovoljena. Celó zdaj tako huda Cerkev se bo sprijaznila z njo, kakor se je, hočeš nočeš, s kratkimi ženskimi krili. Ne, g. urednik in še enkrat ne! Porodna kontrola ni modno vprašanje. Ona je zlo, moralno zlo, protinavno zlo, zlo samo na sebi in samo po sebi, zlo v vsakem slučaju in samomor naroda. Kot taka je in ostane zlo, če je vsi zakonski pari, ne izvzemši katoliške prak-

ticirajo in če jo vse države uzakonijo. Ko bi katoliška cerkev glede nje samo za las popustila, kakor so popustili protestanti, bi ne bila več prava Kristusova cerkev, kakor protestantske niso. Zato g. urednik, pozor pred takimi kočljivimi vprašanji! Če jih ne razumete, je boljše, da grete preko njih, sicer nas izzivate na boj.

Veliki teden v Španiji.

V konservativno verni Španiji se je ohranilo še največ nekdanjih lepih ljudskih pobožnosti, v katerih je bilo toliko verske poezije in pobude. Veliki teden je tam posebno bogat na takih ganljivih ljudskih pobožnostih, ki jih razne bratovščine skrbno čuvajo. Zadnje tri dni velikega tedna te bratovščine prirejajo nočne spokorne procesije. V obleki nekdanjih javnih spokornikov, z debelimi svečami v rokah, se možice pomikajo po mestnih ulicah. Tudi neke vrste pasijonske igre so še v navadi, podobne našim slovenskim v srednjem veku, katerih najznamenitejše so bile v Škofji Loki. Veliki petek prihajajo pobožne duše ponekod s trnjevim kronami na glavi v cerkev, kjer se ganljivi obredi še vse bolj dramatično vrše, kakor pri nas. Zato so cerkve pri teh obredih polne, medtem ko je pri nas včasih le par starih ženic in otrok navzočih. Taka nazorna predstavljanja skrivnosti velikega tedna so najboljša sredstva, priprosto ljudstvo uvesti v umevanje in uživanje cerkvenega bogoslužja.

Še beduini se vračajo.

Beduini, ti trdi sinovi puščave, niso kaj dovzetni za blagovest evangelija. Vzhod, odkoder Luč je prisijala, je sploh eno najnehvaležnejših misijonskih polj. A božji duh veje, kjer hoče, in njegovi milosti se ne more ustavljati najzakrknenejše srce. Iz Jeruzalema prihaja razveseljiva vest, da je 600 beduinov, celo pleme, naenkrat prestopilo v katoliško cerkev. Niso bili več mohamedani, kakor je večina. Bili so razkolni Grki. Zdaj so storili zadnji korak v zavetje popolne resnice. Jeruzalemski patrijarh Msgr. Barlassina jim je na njih lastno željo poslal katoliškega misijonarja, ki jih je poučil o naših verskih resnicah, nakar jih je patrijarh slovesno sprejel v katoliško cerkev. Nekak daljni

povod k temu je dal naš philadelphijski kardinal E. Dougherty. V spremstvu patrijarha je 1925 obiskal kat. misijone v Transjordaniji. Takrat so prišli ti sinovi puščave osem milj daleč s svojimi puškami, da mu v počast oddajo častno salvo. Kardinal jih je nagovoril in jim razdelil spominske svetinje. Na to je milost božja navezala, dokler ni osvojila njih src za resnico.

Protestantizem moralno na bobnu.

To nelaskavo sodbo je izrazil o njem baltimorski nadškof Msgr. Curley. Izsilila mu jo je izjava cerkvenega zbora udruženih protestantskih sekt, ki se glasi, da je pametna in previdna porodna kontrola moralno neo-

porečna. Ta izjava najvišje instance udruženih sekt je osupnila celo protestantske lajiške kroge. Le s tem se tolažijo, da bodo ovce bolj pametne kot so pastirji. Ko je bila omenjena izjava objavljena, se je med drugimi oglasil predsednik ameriške zdravniške zveze, Dr. William Gerry Morgan, ki ni katoličan. V "Washington Herald-u" piše: "Ne morem verjeti, da bi kak znatni del 23 milijonov vernikov 27 ameriških protestantskih sekt pristal na izjavo tega cerkvenega zbora. Kajti porodna kontrola," pravi nadalje, "bi pomenila samomor belega plemena v Ameriki." Je res žalostno, če morajo ovce pastirje pasti, kakor pravi sv. pismo. In pri protestantih je že tako. Res ni več daleč — boben.

Zahvale, darovi in drugo.

Rev. Benedikt Hoge, upravnik

Za sv. maše so darovali:

A. Hribar \$1, M. Požun \$1, Mrs. Koss \$2, F. Sajovic \$2, I. Koželj \$1, A. Mrak \$2, H. Hocevar \$1, M. Trinko \$1.50, F. Jalovec \$3, J. Sehranec \$2, A. Sustarich \$1, F. Lustik \$1, J. Kastelic \$2, V. Bojc \$1, M. Bregar \$2, F. Košmerl \$1, J. Klepac \$1, A. Tomšič \$2, M. Gruden \$1, J. Pintar \$1, J. Kuhel \$2, B. Malnar \$2, M. Gregorich \$1, L. Raschay \$1, J. Gregoridh \$1, G. Jakopin \$1, M. Laurilh \$1, N. Brkič \$5, F. Lavrich \$7, T. Okoren \$1, M. Gordovič \$2, L. Poglajen \$1, M. Skender \$1, Mrs. Goričan \$1, J. Fraus \$1, A. Turk \$1, A. Jerman \$1, A. Bogolin \$2, W. Zimmerman \$1, J. Molek \$2, N. N. \$5, M. Pavlesich \$5, A. Koren \$2, J. Albrecht \$5, po P. Odilu \$14, M. Zore \$1, J. Kuhel \$2, I. Bergant \$1, A. Skender \$1, T. Gillach \$4.

Za Ave Marijo so darovali:

J. Miroslavič \$2, J. Bekane 50c, F. Mohorič \$1, J. Lavrič 25c, A. Aklešan 25c, F. Leskovec \$1, Mrs. Nemanič \$1, J. Petric \$5.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

K. Gersick 50c, A. Vancas \$10, F. Krutle \$10, B. Malnar \$10, H. Jereb 50c, J. Meglen 50c.

Za lučke so poslali:

M. Lauter 50c, M. Trinko 50c, M. Bregar \$2, A. Jakosh 50c, M. Markovich \$1, Mrs. Vičič 20c, M. Mlakar 25c, C. Verna

\$1, A. Plemel 50c, A. Banks \$1, F. Simec \$1.

Za kruh sv. Antona so dali:

M. Lauter \$1, F. Sajovic \$1, A. Sustarich \$1, B. Malnar \$2, M. Gorichan 50c.

Darovi za samostan v Lemontu:

A. Frjančič \$1, M. Kolarich \$2, A. Medic \$5.

Za Baragov sklad so poslali:

J. Miks \$5.75, M. Bluth \$2, K. Pfeifer \$5.00.

Razni darovi in opravila.

Različne jestvine so darovali: Mrs. Amalija Furlan, družini Bogolin in Medic. Mrs. Anna Banks nam je poslala rožna semena, Mrs. Trstenjak nam je naredila za božji grob krasne tulipane, Mr. Ferk pa nam je kupil lepo svežo lilijo.

Mr. Gabriel Benedik je žrtvoval več dni, da nam je zelo okusno izgotovil razna mizarska dela pri romarski hiši. Pri tem mu je precej pomagal tudi večji Mr. Schifferer. Obema izrekamo posebno zahvalo.

V molitev priporočamo našo dobrotnico Mrs. Ano Juričič, ki je umrla v Jolietu, dne 3. aprila t. l. Naj počiva v miru božjem!

Obenem prosimo vse čitatelje, naj se v svojih molitvah spominjajo pokojnih naročnikov Ave Marije in naših dobrotnikov.

VSEBINA MAJNIŠKE ŠTEVILKE:

Kraljica majnikova (P. Odilo) str. 129-130	Hrepenenje v Boga (pesem — Ksaver Meško) .....str. 130
Baragova pisma (P. Hugo).....str. 131-132	Marija svojim sestram (Gospod kaplan) .....str. 132-133
Po oznanenju (pesem — P. Evstahij) .....str. 133	Minnetonka (P. Bernard).....str. 134-137
Kaj je kat. duhovnik? (Dr. Trdan) .....str. 137	Baraga, naš prvi slov. svetnik (P. Kazimir) .....str. 138-140
Biti katoličan nam bodi ponos (Rev. J. Filipič) .....str. 140	Pok. Rev. A. M. Miklavčič (P. Hugo) .....str. 141-143, 156
Sestram v Gospodovi službi: Z grička Asizij .....str. 144	Uporaba mesečnih listkov (Uršulinka) .....str. 144-145
Vsakdanja zgodba (P. Bernard) .....str. 145-146	Glasovi od Marije Pomagaj (P. Hugo) .....str. 147-149
Naši mladini: A tribute to mothers (Fr. Leonard) .....p. 150-151	A lesson in life (La Sallita).....p. 151-153
Legends of St. Francis (Ks. Meško—Albina Wahčić) .....p. 153-154	Why are farmers more healthy (C. Podržaj—Fr. G.).....p. 154-155
Pisma .....p. 155-156	Doma in po svetu (P. Hugo) .....str. 158
V spomin na 700 letnico sv. Antona (Klišeje posodili poljski frančiškani v Pulaski, Wis. ....str. 159-160	

Tem in vsem našim dobrotnikom naj Bog povrne z nebeškimi darovi!

V spomin na 700 letnico smrti sv. Antona.

Sv. Anton prejme red. obleko.

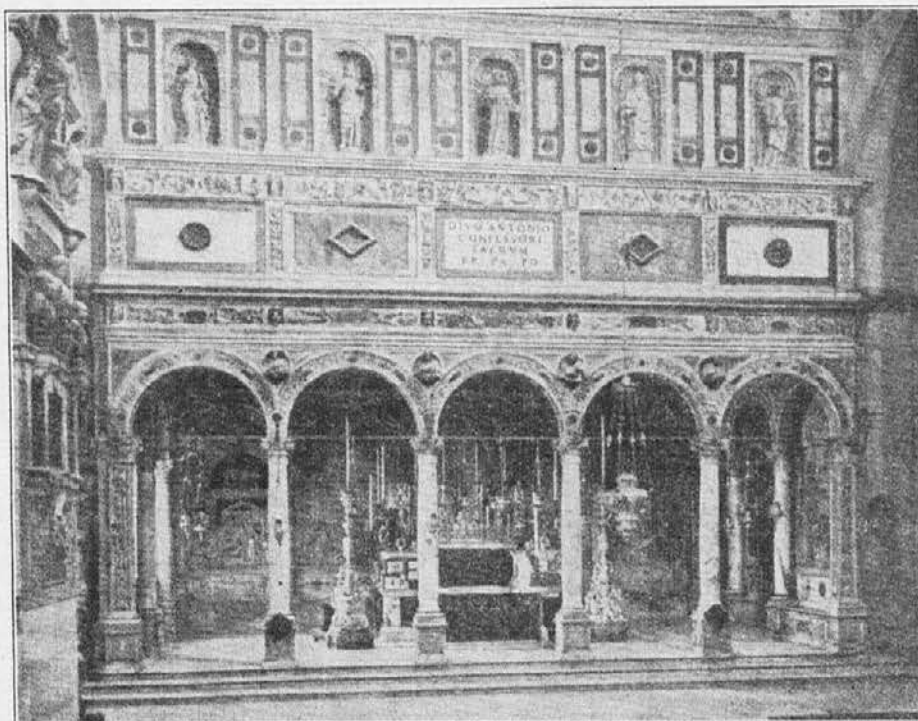
Sv. Anton pridiga pred papežem Gregorijem IX.

Sv. Bonaventura povelečuje jezik sv. Antona.

*Sv. Antona pre-
vidijo za smrt
dne 13. junija
1231.*

*Kapelica na gro-
bu sv. Antona v
padovanski
cerkvi.*

